

Ärsyke

2/23 | 1 €

STIMULUS RY:N
SITOUTUMATON
PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Olenko hyvä
ihminen? 28

Pääkirjoitus

SIVU 3

Laitoksen tervehdys

SIVU 4

Hyviksen tervehdys

SIVU 5

Fuksien terkut

SIVU 6

Oman istumapaikan kauneus,
tiedon olemus ja yhteys
– kirjastotunnelmia

SIVU 7

Jokainen asuu jotenkin

SIVU 10

Hallituksen opiskelijoiden
toimeentuloon kohdistuvat
leikkausaikomukset ilmentävät
oikeistolaista ihmiskuvaa

SIVU 16

Mihin opiskelijan rahat oikeasti
hupenevat?

SIVU 21

Porskuttamisen anatomia

SIVU 25

Olenko hyvä ihminen?

SIVU 28

Ärsykkeen arkistoista

SIVU 33

Elokuva-arvio: Muumipeikko ja
pyrstötähti

SIVU 34

Opiskelijapassivismi

SIVU 36

Jouluintoilija vai Scrooge,
pitääkö valita?

SIVU 38

Ärsyttää

SIVU 42

Stimppaukon seikkailut

TAKAKANSI

STIESITKÖ?

Syksyn 2023 Ärsykkeessä on uusi palsta "Ärsykkeen arkistoista", jossa esitellään vanhojen Ärsykkeiden helmiä!

Lehdissä on taikaa

PÄÄTOIMITTAJA
YASMIN GORAN

MINULLE TULI PIKKUTYTTÖNÄ kotiin äidiltä anelemani, unelmieni aikakauslehti Girl:it, jonka kansien välistä löysin mitä hienoimpia pinkkejä kuvia, meikkijuttuja ja muotivinkejä. Ennen Girl:it-lehteä, jota en antanut kenenkään muun lukea, luimme äidin kanssa Prinsessa-lehteä, johon sai lähettää myös kuvan itsestään prinsessana. Voitte olla varmoja, että erään Prinsessa-lehden sisäkannesta löytyy kuva viisivuotiaasta prinsessa Ruususeksi pukeutuneesta Yasminista.

OLEN AINA RAKASTANUT LUKEA kiiltävien kansien sisältä löytyviä juttuja. Lehtien jutut ammentavat tarinoita eri puolilta Suomea ja jopa maailmaa. Lehtien avulla olen lukenut siitä, miten muut kokevat tämän elämän. Edelleenkin valitsen artikkelit pitkien tekstien sijaan. Kolumnien avulla saan ajatuksia liikkeelle lyhyessä ajassa ja lehtiartikkelit kertovat minulle sen, mitä saatan pohtia pienissä piireissäni. Mielestäni jokainen lukemani juttu on kirjoitettu minulle, koska olen sen jostain syystä valinnut lukea.

SAMAISTUTTAVAT TEKSTIT ja itseni kaltaisia ihmisiä koskevat tekstit kolahtavat erityisen osuvasti ja sen takia rakastankin ainejärjestölehtiä. Ärsykkeessä kirjoitetaan stimppalaisilta stimppalaisille ja näiden kansien välistä löytyykin kurkistuksia kourallisen psykalaisten elämään ja ajatusmaailmaan. Ärsykkeessä meitä kiinnostaa opiskelijoiden elämä ja kirjoitamme juuri siitä, mikä meitä inspiroi tässä hurjassa, hienos-

sa, tylsässä, vaativassa, hullunkurisessa opiskelijaelämässä – ja kaikki omalla tyylilläämme. Tässä Ärsykkeessä pääsee näkemään stimppalaisten eri asumismuotoja, voi uppoutua kirjaston tunnelmiin ja jäädä pohtimaan omaa suhdettaan hyvyyteen ja riittävyteen. Lukijana pääset kartalle myös opiskelijan budjetista, saatat jopa juosta puolimaratonin ja virittäytyä joulutunnelmiin – tai epätunnelmiin.

VAIKKA KULUTANKIN PALJON MEDIAA ja luen suurimman osan artikkeleista Ylen Instagram-syötteestä, uskon paperilehden voimaan. Ilahdun, kun postilaatikkooni on ilmestynyt uusin Jylkkäri ja selaan välillä jopa Suur-Jyväskylän lehden palstoja. Jokin siinä kiehtoo ja vetää puoleensa, että voi uppoutua lehden maailmaan, selata fyysisiä sivuja ja lukea erilaisia tekstejä ja palstoja. Ehkä lehtien taika veti minut mukaan tähänkin lehteen, sillä en halua luopua kiiltävistä kansista ja niiden tuomasta ilosta.

GIRL:IT-LEHDEN SUOSIO SILMISSÄNI HIIPUI kouluaikana – olinhan innokas koululainen. Koululainen vaihtui yläasteella Demi-lehteen ja lukioaikana aloinkin kirjoittamaan osana koulun lehteä ja sillä tiellä olen pysynyt. Edelleen olen iloinen saadessani kiiltävän lehden käsiini ja erityisen iloiseksi tekee, kun olen itse mahtavan tiimini kanssa toimittanut kyseisen lehden – Ärsykkeen. ●

Ärsyke

2/23

Stimulus ry:n
sitoutumaton
pää-äänenkannattaja

PÄÄTOIMITTAJA
YASMIN GORAN

TAITTAJAT
YASMIN GORAN
ILONA PUSKA

KANNEN KUVITUS
VEERA HUHTALA
ELLA METSÄLAHTI
NANNA NÄRHI

KIRJOITTAJAT
MEERI ARVOLA
YASMIN GORAN
TITTA HOLOPAINEN
KAISA KONTIO
TONY MYLLYMÄKI
NANNA NÄRHI
ILKKA PÖYHÖNEN
JARKKO RAHJA

KUVITTAJAT
VEERA HUHTALA
ELLA METSÄLAHTI
NANNA NÄRHI
ILONA PUSKA
HILLA SUVINEN

Ärsyke on Stimulus ry:n jäsenlehti, joka ilmestyy 2 kertaa vuodessa. Lehti ottaa vastaan sen aihepiiriin kuuluvia kirjoituksia ja kuvia. Lehden sisältö ei välttämättä edusta Stimulus ry:n virallista kantaa. Lehti ei vastaa artikkeleissa esiintyvistä mahdollisista virheistä.

Psykologian laitoksen johtajan terveiset psykologian opiskelijoille

LAITOKSEN JOHTAJA
JUHA HOLMA

HYVÄÄ JO HETKI SITTEN ALKANUTTA LUKUVUOTTA psykologian opiskelijat. Nyt on hyvä aika katsoa tulevaisuuteen pandemian ja yliopiston rehtorivaihdoksen jälkeen.

Jyväskylän yliopistossa on meneillään opintosuunnitelmien uudistus. Tässä uudistuksessa on kuultu opiskelijoita pitkin viime lukuvuotta ja kesän kynnyksellä saimme Stimuluksen ja laitoksen asiaa koskeneeseen kyselyyn peräti 242 vastausta. Tämä oli 53% kutsun saaneista ja kyselyn tulokset on käyty läpi Stimuluksen hallituksen kanssa. Lisäksi juuri nyt opiskelijaedustajat eri sektoreilla käyvät tärkeitä opetuksen sparrikeskusteluita pienryhmissä laitoksen vastuopettajien kanssa. Kiitos kaikille opiskelijoille, jotka ovat olleet ja ovat edelleen mukana tässä työskentelyssä!

Sekä PsM- että FM-tutkintojen opetussuunnitelmissa on kiinnitetty huomiota ammattikäytäntövalmiuksien opetukseen tavoitteena tarjota moninaisia urapolkuja. Koko yliopistoon kohdistuu kovia säästöpaineita saadaksemme yliopiston talouden tasapainoon. Lisäksi opiskelijamäärien kasvu tuo psykologian laitokselle omat haasteet ja ne pyritty ottamaan huomioon psykologian laitoksen henkilökunnan rekrytoinneissa. Pyrimme pitämään kiinni tasokkaasta opetuksesta, ja nämä säästötoimet toivottavasti näkyvät opiskelijan arjessa vain vähän. Tulevaisuudessa mm. opintojen valinnaisuutta vähennetään jonkin verran. Opetuksen lisäksi tutkimus on tärkeä yliopiston tehtävä, jota arvioidaan. Ilman tutkimusta ei ole myöskään laadukasta opetusta. Tasapaino näiden perustehtävien välillä pitää säilyttää.

Huolestuneena olemme havainneet opiskelijoiden lisääntyneen kuormituksen, stressin ja väsymyksen. Kannustan itsemyötätuntoon ja miettimään, mikä on minulle riittävän hyvä tulos. Tasapaino opintojen tai työn ja muun elämän välillä on hyvä oppia, sillä sitä tarvitaan työelämässä.

Henkilökunnan ja opiskelijoiden yhteistyöllä rakennetaan hyvää tulevaisuutta meille kaikille! ●

Hyviksen terkut meille!

PSYKOLOGIAN LAITOKSEN HYVIS
MARI HERTTALAMPI

MARRASKUU, KUUKAUSISTA JULMIN? Syksyllä päivien lyhen-
tyessä ja kuitenkin samalla tahdin kiihtyessä olen pannut
huolissani merkille, kuinka opiskelijat puhuvat stressis-
tä, kuormituksesta ja jopa kollektiivisesta väsähtämisestä.
Kaikilla tuntuu olevan kiire: on niin paljon tekemistä, vaa-
timuksia, velvollisuuksia ja liian vähän aikaa. Tilannetta ei
helpota se, että koko maassa on huoli hallituksen leikkauk-
sista, jotka osuvat kipeästi teidän opiskelijoiden arkeen. Eikä
sekään vielä riitä, kun maailmanlaajuisesti huolta aiheutta-
vat kriisit, sodat ja levottomuudet, puhumattakaan jatku-
vasti meitä koskettavasta ilmaston ja planeetan hätätilasta.

Alkoiko tämä kuulostaa enemmän pahiksen maalaile-
milta uhkakuivilta ja pessimistisiltä maisemilta kuin hyviks-
en terveisiltä?

Mistä voimme löytää lohtua ja jaksamista välillä toivot-
tomilta tuntuviin hetkiin?

ITSEMYÖTÄTUNTO JA ARMOLLISUUS itseä kohtaan on yksi
tie aloittaa. Usein ne innostavat ja mielenkiintoisetkin asiat
vievät mukanaan ja alkavat kuormittaa. Silloin tarvitaan pri-
orisointia ja ehkä myös ajan kalenteroimista aidosti vapaa-ai-
kaa ja lepäämistä varten. Koska opinnot vaativat kognitiivisia
kykyjä ja mielen ponnistelua, millainen tekeminen toisi si-
nulle vastapainoa ja silti mukavaa sekä palauttavaa tekemis-
tä? Käsityöt, keramiikka, leipominen, ruuanlaitto, rauhallinen
käyskentely ulkona... Sohvanurkka ja leffat tai sarjat eivät
nekään ole lainkaan huono idea. Jos valmiiksi väsyneinä

asetamme itsellemme odotuksia aktiivisesta toiminnasta
(raskas liikunta, sosiaaliset tapahtumat, asioiden suoritta-
minen), uuvumme entisestään. Tarvitsemme kehon ja mie-
len rauhoittumista, tyhjäkäyntiä.

“

*Tarvitsemme kehon ja
mielen rauhoittumista,
tyhjäkäyntiä.*

TOINEN TÄRKEÄ ASIA on yhteisöllisyyden tukeminen. Jokainen
voi omalla toiminnallaan vaikuttaa siihen, millaista kulttuuria
rakennamme laitoksellamme ja eri yhteisössämme. Joskus
hyvillä aikomuksilla kivetetty tie (ajattelemme saavamme ja
antavamme vertaistukea muille kuormittuneille) voikin johtaa
tunteiden tarttumiseen ja jaettuun ruminointiin. Voimme ko-
sen sijaan vaalia ja kylvää myötätuntoa toisiamme kohtaan?
Puhua yhdessä siitä, miten tärkeää on omasta hyvinvoinnista
ja jaksamisesta huolehtiminen sen sijaan, että korostam-
me opintopistemääriä, arvosanoja, suoritteita.

Kun luonto asettuu lepoon talvea kohden, voimme ko-
mekin hidastaa tahtia, levätä ja kerätä voimia? ●

Fuksipallerot täällä moi!

TEKSTI TIIA SARVIKIVI JA VIIVI TAKALA

Voihan corpus callosum!

MOIKKA KAIKKI IHANAT STIMPPAKAMUT! Täällä kirjoittelee fuksit Viivi ja Tiia. <3 Meidän fuksisyksy lähenee pikkuhiljaa loppuaan ja saatiin kunnia kirjoittaa teille fuksi(e)n terveiset! Perinteitä kunnioittaen haluttaisiin tietysti kiittää kaikkia stimppoja, tutoreita, valefukseja ja muita fuksikollegoita unohtumattomasta syksystä.

Meille molemmille opiskelujen aloittaminen on luonnollisesti yksi jännittävimpiä asioita, joita ollaan pitkään aikaan tehty ja koettu. Molempia meitä jännitti esimerkiksi se, että saako uudesta kaupungista ollenkaan kavereita. Saattoi siinä edellisenä iltana jopa ehkä muutama paniikkikyynekin vierähtää. Kaikki kauhukuvat osoittautuivat kuitenkin onneksi epätosiksi, kun vastassa oli ihana keltainen stimppakansa. Halutaankin erityisesti kiittää kaikkia vanhempia stimppoja, jotka ottivat heti mukaan jengiin ja huolehtivat, että kaikilla on täällä hyvä olla. Pikkuisena fuksina on ihan parasta, kun Mielentilassa joku ottaa mukaan keskusteluun, kysyy miten menee ja ottaa muutenkin huomioon. <3

Kaikesta alkupaniikista huolimatta fuksisyksy on ollut meille äärimmäisen ihanaa aikaa! Kaikenlaista tekemistä ja tapahtumaa on riittänyt, ja meidän ehdottomia suosikkeja on ollut fuksiaisit, vujusillis ja jokapäiväiset kirjastohengailut <3! Ja onneksi pääsemme vielä kokemaan näinä seuraavinakin vuosina varmasti kaikkea supersiistiä just teidän kanssa!

Olemme oppineet tämän syksyn aikana vaikka ja mitä mielenkiintoista – psykologiasta ja myös kaikenlaisesta muusta. Ollaan kerätty näitä meidän arkeen iloa tuovia asioita muistioon, jotta niille voi naureskella myöhemminkin ja muistella, mitä kaikkea hauskaa sitä on tehnyt ja kuullut. Täten halutaankin jakaa myös teille näitä meidän fuksisyksymme parhaimpia paloja, *out of context*. Terkuin, Tiia ja Viivi, Taitai ja Vaivai. ●

TOP 3 LAUSAHDUKSET

- * Voihan corpus callosum!
- * Vuokran jälkeen käteen jää vain irtokynnet...
- * En loukanNUT, sinä loukkaanNUIT (overheard in Mielentila)

TOP 3 OPIT

- * We refuse to be hungry! (eli kiukkubansku mukaan ja opiskelijaruokailut best!)
- * Tänään stressatut asiat on pois huomiselta
- * JIPII -asenne (kaikesta saa kivaa, kunhan vaan sanoo JIPII kovaa ja korkealta)

Oman istumapaikan kauneus, tiedon olemus ja yhteys – kirjastotunnelmia

Tiedon olemuksesta haltioituva kirjoittaja pyrkii jäsentämään kokemusmaailmaansa paikoin paatoksellisilla lauserakenteilla.

TEKSTI MEERI ARVOLA
KUVITUS VEERA HUHTALA

MATKA-AIKA KOTOA KIRJASTOLLE on henkinen puolituntia. Se sisältää valmistautumisen siirtymään, kuin olisi matkalla toiseen todellisuuteen, vaikka paikka on sama, aika muutaman tuhatsekuntia eri, silti sama. Opiskeluun antautuminen merkitsee heittäytymistä epävarmuuteen. Sen ensimmäinen paikoin jännittävä ilmenemismuoto on, saako kirjastolta istumapaikan, ja jos saa, onko paikka mieluinen. Omassa istupaikassaan näkee suurimman kauneuden silloin, kun se on varattu. Kun tuttu toisen kerroksen maisema ei piirrykkään verkkokalvolle sielua hivelevällä kauneudella, alkaa mielessä rakentua uudenlainen ajatuksenjuoksu.

UUSI ISTUMAPAIKKA tarkoittaa uutta perspektiiviä. Pohjakerroksen säkkituolissa, lukemisen runsaudesta johduttavassa hieman humaltuneessa mielentilassa Lähteen arkitekhti saa uusia merkityksiä. Ylöspäin katsoessa miettii voisiko näitä kerroksia pitkin kiivetä tiedon taivaaseen, pyramidin huipulle. Kerrostasanteet limittyvät kauniisti, kun puolivahingossa tarkastelee kokonaisuutta oikeasta suunnasta. Voisiko tämä rakennus, sen muotokieli antaa viisauden ja eheyden, jotka tuntuvat olevan saavuttamattomissa. Sillä vaikka uusi istumapaikka on valittu ja tarkasti lähdeviiteoitettua teostakin humaltumiseen asti luettu, on tieto silti epävarmaa.

MITEN KAUHISTUTTAVA on pienen opiskelijan mieleen rysähtävä ajatus, mikään ei rakennu varmuudelle. Loputtomilta tuntuvat lähdeviitteet voidaan kumota. Opiskelija voi ne itse jonain päivänä kumota, ainakin teoreettisesti. Tiedollisia auktoriteetteja saa hetken vielä kumartaa ennen kuin koittaa suuri pelottava, mahdollisuuksia antava asiantuntijuus. Kaikkien viitattujen tutkimusartikkelien kirjoittajat ovat silloin rinnalla ja vierellä. Sokrates kuiskaa alitajunnasta korvan juureen: "Tiedän vain sen, etten tiedä." Kokemus on huumaava, tiedon kirkkaus loistaa ja yhä selvemmäksi laajenee tietoisuus. Tämä on suurinta tietoa, turvattominta tietoa. Mihin voi enää elämässä tukeutua, jos tietää, ettei mikään tieto ole pysyvää ja varmuuden, tiedollisen tosiseikan, voi itse kyetä keikauttamaan päälaelleen? Vessahätä pakottaa nousemaan säkkituolista, ajatuksen loiste sammuu.

RUUMIINTOIMINTOJEN VÄLTTÄMÄTTÖMYYDESTÄ aiheutuva tauko mahdollistaa päämäärättömän portaissa vaeltelun. Chinohousuisten läppärinakkutelijoiden viereen ei tee mieli enää palata. Ruumis kuljettaa harhailevan mielen toistamiseen toiseen kerrokseen. Tällä kertaa pöytäpaikka on vapaana. Hetkellinen epävarmuus on selätetty ja valaistumiskuvitelmissa palattu todellisuuteen, jossa kurssiessee itsepintaisesti vaatii kirjoittajan huomiota.

“

Pienenä ekaluokkalaisena suurinta opiskelun onnea oli aamun varhainen matematiikan jakotunti ja opettaja, joka ripustaa jouluvaloja ikkunaan.

TIETEELLISTEN TOSISEIKKOJEN on oltava lopullisesti totta, jotta esseen kykenee siirtämään palautuslaatikkoon. Tarkoituksena on kirjoittaa viisitoista liuskaa faktaa, mutta olisiko parempi keskittyä syviin puurtamisesta seuraaviin otsarypyihin. Ne kun jämähtävät päänsäryksi, jos unohtaa tiedon suhteellisuuden ja ajautuu pingottoon pilkunviilausta akateemista hyväksyntää saadakseen.

OTSARYPYILLÄ HÖYSTETTYNÄ tai ilman, esseen on valmistuttava, jos aikoo joskus valmistua. Jälkikäteen voi vertailla otsarypyjen syvyyttä tutkintotodistukseen, ja miettiä, että valmistuminen on elämän suurin valhe. Silloin on toivottavasti enemmän asiantuntija kuin opintojen alkuvaiheessa, mutta ihmisenä kesken yhtä kaikki. Niin ne valmistuneet väittävät: yliopistosta voi valmistua, mutta valmis ei ole koskaan. Lyhyt vilkaisu tuttuun maisemaan, nyt jo lehdettömiin puihin ja ensimmäinen esseen virke muodostuu näytölle näppäimistön lyönti kerrallaan.

LAPSENA SITÄ TUNTEE OLEVANSA VALMIS joka tilanteessa. Jos on onnekas, saa tuntea, miten aikuiset ovat osaavia ja pystyviä, tuntee olevansa sellainen itsekin, turvallisella tavalla keskeneräinen. Pienenä ekaluokkalaisena suurinta opiskelun onnea oli aamun varhainen matematiikan jakotunti ja opettaja, joka ripustaa jouluvaloja ikkunaan. Kirjan tehtävät ja talvipäivän pimeys ikkunan takana, turvallisuus, joka laskeutuu vatsanpohjaan pehmeänä, käärii hellään sy-leilyynsä ja ilmoittaa, että tässä on hyvä olla. Voisiko jotain sellaista kokea tässä opintopolun vaiheessa? Valmius on karissut, eikä opettaja enää ripusta jouluvaloja, Sokrates kuiskii korvaan. On vain yhteys kanssaopiskelijoihin, epä-

varmojen sielujen värinän täyttämä kirjasto. Siihen voi hetkeksi rauhoittua, voi hakea turvaa, vaikka tietää, ettei se ole pysyvää. Ekaluokkalaisen aamutunnin levollisuus rinnastuu vähitellen spontaanien kohtaamisten ihanuuteen, siihen miten on samanaikaisesti oppilas ja opettaja.

ESSEE ON KIRJOITETTAVA YKSIN, omaa tietämättömyyttä vastaan kamppaillen, epävarmana, oppilaana. Kuitenkaan, kaikkea ei tarvitse tietää, kanssakulkija voi vakuuttaa, että hyvin menee, tai kannustaa korjaamaan suuntaa vaikka olisi itse yhtä epävarma, opettaja. Siitä voi syntyä varmuutta ja uusia tieteellisiä tosiseikkoja, käytännöllisesti.

OPISKELLESSA VAIKUTTEITA saa kaikkialta, kirjoista, kanssaihmisiltä, luennoitsijoilta, jopa opiskelutilojen arkkitehtuurisista ratkaisuksista, omasta itsestä. Muodostuu vuorovaikutusta. Se on sakeana sotkua ja epäselvyyksiä, epävarmuuksia, turhautumista, turvaa, sellaisenaan puhdasta, todellista, paikoin selkeää, valaisevaa ja kirkasta. Miten kukaan voikaan väittää, että kirjastolla pitäisi olla hiljaa? Miten elämän voisi tiivistää merkitseviin kulmakarvojen nosteluihin, kun sanatkaan eivät aina riitä.

KIRJASTOSSA TÄRKEINTÄ on kohtaaminen, kuuleminen, puhuminen, kuunteleminen, lämpimät katseet tietokoneen ruudun yli. Ymmärrys siitä, että täällä ollaan yhdessä, kantaa läpi vaikeiden elämän solmukohtien. Läpi esseen kirjoittamisen, jopa silloin kun oma rakas toisen kerroksen maisemapaiikka on varattu ja sen seurauksena ajautuu loputtomaan tiedon olemuksen pohdintaan. Silloinkin kaikkein lohdullisinta on huomata, ettei ole yksin. ●

Jokainen asuu jotenkin

Ärsykkeen toimitus tunkeutui vakoilemaan stimppojen koteja.

TEKSTI NANNA NÄRHI
KUVITUS NANNA NÄRHI

Fanni, Soihdun yksiö Kortepohjassa

Kun Fanni toukokuussa 2022 sai tiedon opiskelupaikasta, halusi hän hoitaa asunnonhankkimisen nopeasti ja helposti pois alta. Sen takia Fanni päätyi asumaan Kortepohjaan. Ylioppilaskylään muuttaminen on uudelle opiskelijalle vaivaton vaihtoehto. Soihdulla vuokraan sisältyy veden ja sähkön lisäksi myös nettiliittymä ja naapurista löytyy kaikki tarpeellinen opiskelijaravintolasta kuntosaliin. Fanni mainitsee Rentukan kuntosalin yhtenä Kortepohjassa asumisen hyvistä puolista. On kätevää, että kuntosalille on kotiovelta vain muutama sata metriä.

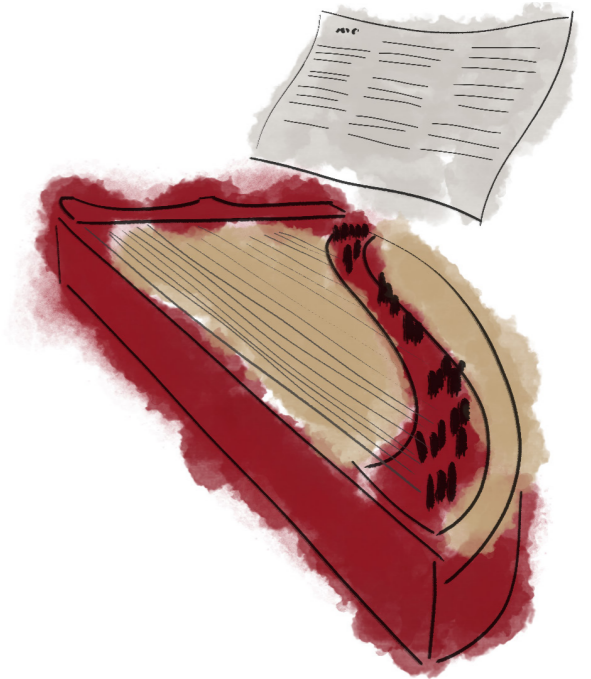
Vaikka jotkut ajattelevat Kortepohjan olevan kaukana kaikesta, kirjastolla yleensä opiskelevalle Fannille se on ollut juuri sopiva paikka asua. "Parin kilometrin matka kirjastolle on talvellakin ihan käveltävissä", Fanni kertoo. "Varsinkin kun tykkään kävellä ja pyöräillä", hän jatkaa samaan hengenvetoon. Sijainnissa on Fannin mukaan yksi huonokin puoli. Kun luento alkaa Ylistöllä aamukahdeksalta, ei 20 asteen pakkasessa sinne asti kävely ymmärrettävästikään aina ole se kaikkein houkuttelevin asia.

Moni stimppa on päätenyt asumaan Kortepohjaan. Sen takia tuttuihin törmää naapurustossa usein. Siinä, että naapurissa on tuttuja, on monta hyvää puolta. Tarvittaessa voi esimerkiksi lainata naapurilta pölynimuria, leivontatarvikkeita tai leivänpaahdinta eikä silloin haittaa, ettei itseltä löydy jokaisesta konetta ja vempeltä. Kortepohjassa on Fannin mukaan mukava yhteisöllinen tunnelma. Ensimmäisiin Rentukan aulahengailuihin hän osallistui fuksivuonnaan jo ennen orientaatioviikkojen alkua.

“

Ylioppilaskylään muuttaminen on uudelle opiskelijalle vaivaton vaihtoehto.

Fannin 26,5-neliöinen yksiö on jo toinen asunto, jossa hän on ehtinyt Kortepohjassa asua. Ensin hän muutti pienempään yksiöön, mutta huomasi pian kaipaavansa muuttaman neliön lisää tilaa. Edellisen asunnon pohjaratkaisu oli huono ja tilaa meni hukkaan esimerkiksi tarpeettoman

eteiskäytävän takia. Onneksi muutto ylioppilaskylän sisällä sujuu vaivattomasti ja Fannin nykyinen asunto on tilavan tuntuinen avoimen pohjaratkaisun ja erityisesti fiksun keittiösuunnittelun takia. Asunto on viime vuonna peruskorjattu ja sen takia siisti ja viihtyisä. Pinnnoissa on käytetty puuta ja lopputulos on lämmin ja kodinomainen eikä ollenkaan kliininen ja laitostainen, vaikka monilla on sellainen ennakkokäsitys ylioppilaskylän asunnoista. Vaikka Fanni kertookin viettävänsä paljon aikaa muualla kuin asunnossaan, nauttii hän niistä päivistä, joina aikaa jää myös kotona oleskelulle.

Tuulia ja lida, opiskelijakommuuni

Tapaan Tuulian ja lidan kirjastolla opiskelujen lomassa. He ovat molemmat olleet tahoillaan opiskelemassa aamupäivän ja kokoonnumme yhteiselle lounaalle. Tämä on heille molemmille tyypillinen arkipäivä, sillä Tuulia ja lida eivät kumpikaan halua tuoda töitä kotiin. Heidän kotinsa on 100-neliöinen vuokra-asunto, josta on muodostunut kolmen opiskelijan kommuuni.

Tuulia on kolmannen vuoden stimppa, joka innostui yhteisöllisestä asumisesta vietettyään aikaa poikaystävänsä ja tämän kämppiksen kodissa. Kun Tuulia kuuli, että aiemminkin stimppakommuunina toiminut asunto on vapautumassa, päätti hän kerätä siihen porukan ja muuttaa pois aiemmasta kodistaan, jossa hän oli asunut yksin. Tuulian ys-

“
*On mukava tutustua
 kämppisten ystäviin
 ja tavata ihmisiä
 myös stimppakuplan
 ulkopuolelta.*

tävä Matti lähti mukaan ideaan ja stimppalaisista he rekrytivät porukkaan lida. Viidennen vuoden stimppana lida oli asunut Jyväskylässä jo jonkun aikaa. Hän asui aiemmin yksin, mutta oli kyllästynyt siihen, ettei kotona ollut ketään.

lida ja Tuulia eivät olleet ennen kommuuniin muuttoa tavanneet toisiaan kuin muutamia kertoja, mutta kuvaavat toistensa löytämistä ihanana asiana. “Sattumalta löytyi tosi samantyyppinen ihminen”, Tuulia kertoo ja katsoo lidaa hymyillen. Kämppisten välistä vuorovaikutusta on ilo seurata sivusta. He täydentävät toistensa lauseita ja puhuvat toisistaan sekä yhteiselostaan kauniisti. “Henkilökohtaisesti olen vähän loukkaantunut, jos lida ei ole kotona, kun tulen kotiin”, Tuulia sanoo nauraen. “Sitten mä istun sohvalla ja odotan, että lida tulee kotiin”, hän jatkaa ja molemmat nauravat sydämellisesti. Kaikesta huokuu, että edessäni ei istu vain kämppikset, vaan hyvät ystävät.

Tärkeää kommuuniasumisen onnistumisessa Tuulian ja lidan mukaan on se, että asioista puhutaan avoimesti. Mitään erityistä sääntökirjaa he eivät ole halunneet toisilleen kirjoittaa, mutta yhteisiä sopimuksia täytyy olla, jotta asuminen sujuu. Esimerkiksi Tuulia ja Matti saattavat lainailla toisiltaan vaikkapa ruokia, mutta lida ei ole tässä järjestelyssä mukana. “Alussa sen lainailun kanssa oli vähän ongelmia, enkä osannut sanoa siitä. Sen jälkeen, kun asia otettiin puheeksi, on ongelmat loppuneet”, lida kuvailee.

Kommuunin asukkaat ovat päättäneet, että kotiin tulevista vieraista kerrotaan muille asukkaille etukäteen ja kaikilla on vierailuihin veto-oikeus. Aina ei jaksa uusia ihmisiä ja varsinkin tässä kommuunissa tällainen sopimus kuulostaa tärkeältä, sillä asukkaat viettävät paljon aikaa kodin yhteisissä tiloissa. Toisaalta silloin, kun energiaa riittää, on mukava tutustua kämppisten ystäviin ja tavata ihmisiä myös stimppakuplan ulkopuolelta.

Vaikka kommuuniasumisessa on omia haasteitaan, hyvät puolet painavat vaakakupissa niin paljon enemmän, ettei haasteita tule usein edes ajatelleeksi. Tuulia mainitsee välillä kokevansa tarvetta kontrolloida esimerkiksi siivousta, mutta jatkaa samaan hengenvetoon, että on ollut hyvä oppia myös joustamaan. Tuulia puhuu siitä, miten yhteiset tilat ovat yhteisiä eivätkä sen takia välttämättä aina sellaisia kuin niiden toivoisi olevan. Hänen mukaansa se on pieni hinta arjen jakamisesta ystävien kanssa.

Tuulia ja lida kannustavat kaikkia kokeilemaan yhteisöasumista. Jos ei ole koskaan kokeillut, ei voi tietää olisiko se oma juttu ja opiskeluaikana kynnys kommuuniasumisen kokeiluun on matalimmillaan.

Saga, kaksio, yksityinen vuokranantaja

Astuessani Sagan asunnon ovesta, tuntuu kuin olisin avannut oven satumailmaan. 50-luvun lopulla rakennetussa talossa asuva Saga kuvailee asuntoaan noidan pikkuluolaksi, jossa hän elelee maahiselämää enkä voisi kuvitella tälle kodille parempaa kuvausta. Seinille ripustettu taide, katosta roikkuvat koristeet ja kaikille laskutasoille asetellut koriste-esineet kiinnittävät huomion ja herättävät mielenkiinnon. Asuntoa, ja kaikkea mitä sieltä löytyy, haluaisi vain jäädä ihastelemaan ja tutkimaan. Istumme Sagan kanssa sohvalla lukuisien sohvatyynyjen keskelle teekuppien kanssa ja annan katseeni kiertää kodin yksityiskohdissa.

“Täällä on hyvä olla”, Saga sanoo hymyillen, eikä sitä ole vaikea uskoa. Saga kertoo asuneensa saman kadun varrella aiemminkin, mutta tarvinneensa uuden asunnon muuttuneen elä-

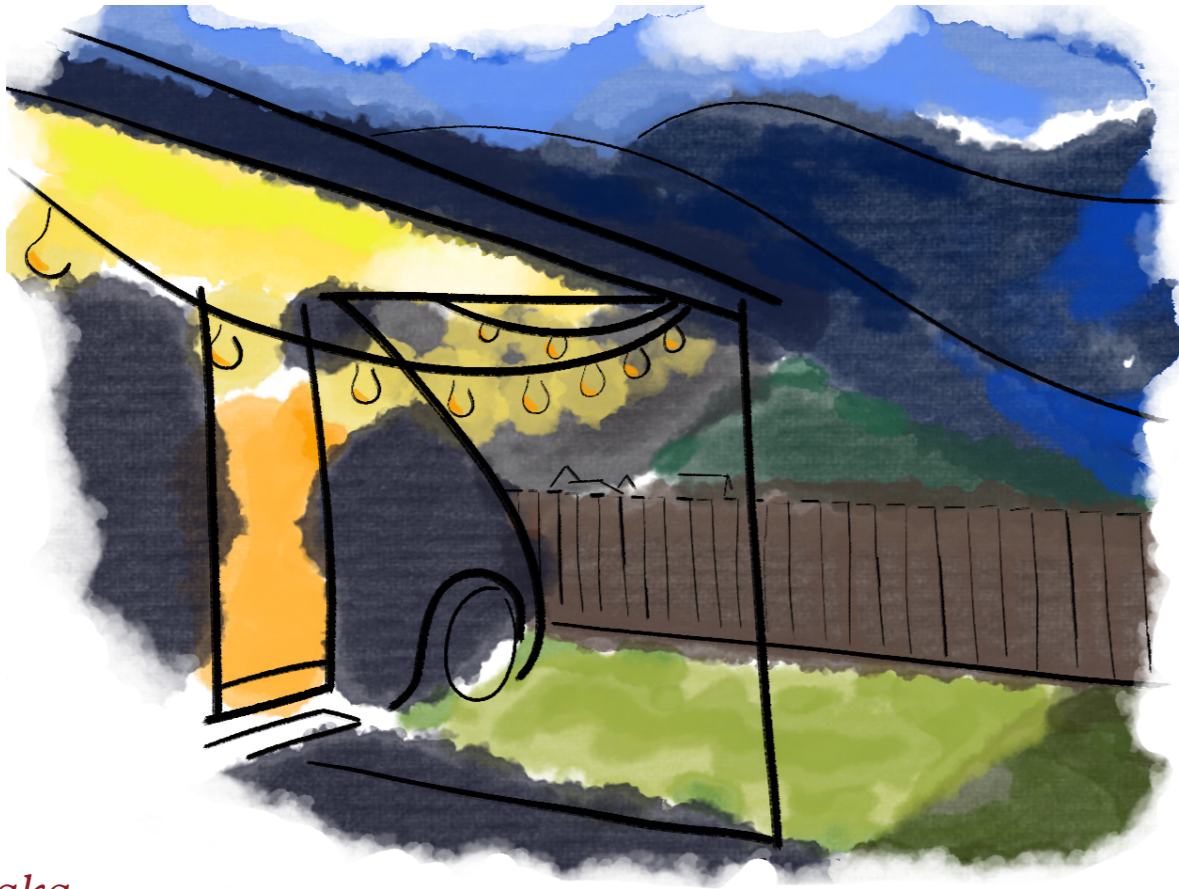
mäntilanteen takia. Tutulta seudulta lyhyen muuttomatkan päästä löytyi tämä asunto ja niin Saga päätyi nykyiseen kotiinsa. Asunto on lähellä yliopistoa ja keskustaa, mutta ympäristö on silti idyllinen ja viihtyisä. Talon suuri suojainen takapiha tarjoaa mukavan paikan viettää aikaa varsinkin kesällä.

Vanhassa talossa on omat huonot puolensa. “Kun auto ajaa ohi, mun katosta putoaa hiekkaa”, Saga naurahtaa. Hän on kuitenkin tottunut asumaan vanhoissa taloissa ja pitää niiden sielukkaasta olemuksesta. Vanhojen talojen oikut tulevat kaupanpäällisenä, jos haluaa asua asunnossa, joka tuntuu yksilöltä eikä liukuhihnatuotetulta. Yksi iso miinuspuoli liittyy asunnon sijaintiin: nyt kun Ruokavinkki meni remonttiin, on lähimpään ruokakauppaan pitkä matka. Siihenkin kuitenkin Sagan mukaan tottuu.

Vaikka Saga ei juurikaan ehdi viettämään kotipäiviä, hän viihtyy kodissaan. “Kotona on hyvä olla. Täällä näyttää siltä, miltä haluan täällä näyttävän. Täällä on kaunista ja täällä olosta voi nauttia”, Saga kuvailee suhdettaan kotiinsa. Saga kertoo kutsuvansa mielellään vieraita kotiinsa ja suosittelen kaikkia lämpimästi ottamaan kutsun vastaan, sillä tämän kodin energia on kuin lämmin halaus, josta ei haluaisi irtautua.

“
*Kotona on hyvä olla.
 Täällä näyttää siltä, miltä
 haluan täällä näyttävän.
 Täällä on kaunista ja
 täällä olosta voi nauttia.*

“
Ylistön takapihan parkkipaikalla pystyi olemaan parkissa yön yli ja sieltä oli kätevä kömpiä aamuisin syksyn ensimmäisille luennoille.

Henriikka, retkipakettiauto

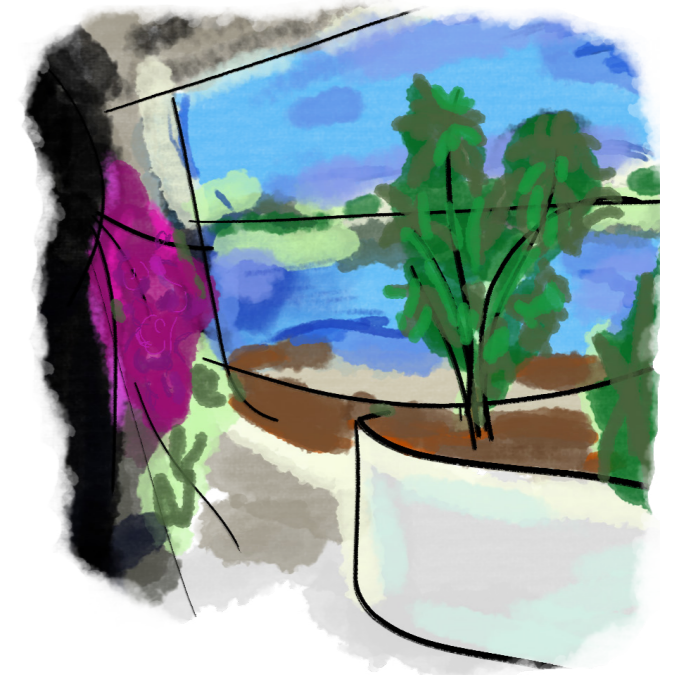
Saapuessani Henriikan asunnolle, huomion kiinnittää ensimmäiseksi pihalla nököttävä harmaa pakettiauto. Autosta ei pystyisi ensinäkemältä pystyisi arvaamaan, että siitä on juuri muutettu pois puolentoista vuoden asumisen jälkeen. Henriikka on tämän vuoden maisterifuksi ja kiertänyt 19 eri maassa retkeilypakettiautossaan asuen. Henriikan auto, kutsumanimeltään Pösilö, ei ole Suomen olosuhteissa talviasuttava ja sen takia hän on joutunut syksyn tullessa etsimään päänsä päälle pysyvän katon.

Ajatus retkipakettiautosta lähti syntymään, kun Henriikka jäi pois työelämästä ja lähti henkilöautolla kiertämään Suomea ja naapurimaita. Norjassa aamukasteista telttaansa takapenkille kuivumaan asetteleva Henriikka näki muita reissaajia matkailuautoillaan ja aika pian sen jälkeen hän löysi itsensä

autokaupan parkkipaikalta koeajamasta Pösilöä. Henriikka ei ollut koskaan aiemmin ajanut isolla autolla. “Siinä pihalla ajaessa ja vähän tiellekin uskaltautuessa päädyin siihen, että kai mä tän opin”, hän kuvaa koeajokokemustaan.

Retkipakettiautossa asuessaan Henriikka on päässyt opettelemaan paljon muutakin kuin vain isolla autolla ajoa. Kun matkustaa yksin ympäri Eurooppaa retkeilyautolla, ei yllätyksiltä voi välttyä. Kovassa käytössä Henriikalla on ollut Googlen lisäksi eri nettiryhmät, joissa matkailuautoissa asuvat jakavat vinkkejä ja neuvoja. Välillä hän on saanut olla kyynärvarsia myöten auton konetilassa sormet öljyssä ja välillä ollut jumissa keskellä yötä pellolla Ranskassa.

Vielä opiskeluvuoden alussa Henriikka asui Pösilössä. Yhdeksi parhaista parkkipaikoista hän mainitsee Ylistön ta-

kapihan parkkialueen. Monilla parkkipaikoilla Jyväskylässä on aikarajoituksia, mutta tuolla Ylistön takapihan parkkipaikalla pystyi olemaan parkissa yön yli ja sieltä oli kätevä kömpiä aamuisin syksyn ensimmäisille luennoille. Paria päivää pidempään Ylistölläkään ei voinut autolla viipyä, sillä akkujen tyhjentyessä auto täytyi saada sähköihin kiinni. Laajavuoren leirintäalue on ollut alkusyksyn aikana Henriikan pelastus. Siellä auton saa sähköihin, pääsee käymään suihkussa ja tietää, ettei oleskelu häiritse kanssaihmiä. “Usein ihmiset ei tykkää, jos viipty autolla parkissa samassa paikassa monta päivää”, Henriikka kertoo.

Parasta autoiluelämässä on ollut vapaus. Kun koti kulkee mukana, voi milloin vain lähteä liikkeelle. Vapauden käänntöpuolella on se, että liian pitkäksi aikaa ei voi myöskään jäädä paikoilleen, vaikka aina ei välttämättä jaksaisi miettiä, mihin mennä seuraavaksi. Usein autoelämästä näkyy mediassa hyvin kiillotettu kuva. Some täyttyy ihanista #vanlife-kuvista, joissa auto on parkissa mitä upeimmissa luonnonkohteissa. “On se elämä sitäkin”, Henriikka myöntää “mutta se on aika pieni osa”, hän jatkaa. Monet tunnistavat sen olon, joka reissusta palaamisen jälkeen tulee. Sen, että onpa kiva olla kotona, voi taas levähtää. Silloin, kun oma koti on reissussa, ei tuollaista “kotiin lepäämään” oloa saa yhtä helposti. Koko ajan reissussa oleminen on yllättävän raskasta ja välillä yksinäistäkin. Henriikka kertoo nauttineensa reissuelämästä, mutta kiteyttää hyväntuulisesti: “Ei se elämä pelkkää mahtavaa ole.” ●

“
Kun koti kulkee mukana, voi milloin vain lähteä liikkeelle.

Hallituksen opiskelijoiden toimeentuloon kohdistuvat leikkausaikomukset ilmentävät oikeistolaista ihmiskuvaa

Vaikka hallitus itse katsoo linjauksillaan panostavansa koulutukseen ja ennen kaikkea valtiontalouden tasapainoon, kaavailut päätökset vaikuttavat melkein pä nojaavan opiskelijoiden elämän hahmottamiseen jonkinlaisena resurssiyhtälönä, jonka muuttujien suhteita säätämällä kyseinenkin väestöryhmä saadaan toimimaan maksimaalista taloudellista hyötyä tuottavalla tavalla.

TEKSTI TITTA HOLOPAINEN
KUVITUS ELLA METSÄLAHTI

KUTEN EI KENELTÄKÄÄN VARMASTI jäänyt huomaamatta, Helsingin yliopistosta alkanut yliopistovaltausten aalto pyyhki syyskuussa yli Suomen opiskelijoiden kautta maan osoittaessa mieltään hallituksen leikkauspolitiikkaa vastaan. Muun muassa Suomen psykologian opiskelijain liitto huomautti kannanotossaan hallituksen budjettisuunnitelmasta (SPOL, 28.09.2023), että toimeentuloedellytysten yhteys mielen hyvinvointiin tulee tunnistaa ja että mielenterveyskysymyksiä ylipäätään on mielekkäintä lähestyä ei ainoastaan mielenterveysongelmien hoitamisen näkökulmasta, vaan myös ennaltaehkäisevästi. Tämä näkökulma on todennäköisesti vaikkapa psykologian

“
Uudistuksia psykoterapian saatavuutta koskien pyritään kyllä ajamaan läpi samalla, kun hyvinvoinnin edellytyksiä heikennetään leikkauksilla.

opiskelijoille varsin itsestään selvä, mutta hallitukselta kyseinen lähestymistapa vaikuttaa olevan jokseenkin hukassa: uudistuksia psykoterapian saatavuutta koskien pyritään kyllä ajamaan läpi samalla, kun hyvinvoinnin edellytyksiä heikennetään leikkauksilla.

VÄLINPITÄMÄTTÖMYTTÄ SUHTEESSA OPISKELIJOIDEN REALITEETTEIHIN

Useimmat tulivat luultavasti myös törmänneeksi lokakuussa videoklippiin Teemu Keskisarjasta (ps.), joka lauselmoi täysistuntosalissa mitätöivään sävyyn toimeentulostaan huoles-

tuneista opiskelijoista (mm. HS, 13.10.2023). Tuntuu melko irvokkaalta, että esimerkiksi historian dosentti Keskisarja, joka edustaa eduskunnassa akateemikkoja ja yliopistoyhteisön jäsentä, ensinnäkin kääntyy tällä tavalla korkeakouluopiskelijoita vastaan ja perustaa vieläpä puheenvuoronsa tai ainakin klipissä näkyvän osan siitä varsin heikkoon argumentaatioon: hän vetoaa anekdoottimaisiin havaintoihin opiskelijoista, jotka vaikuttavat ilman huolen häivää tekevän ulkonäkökeskeisiä ja varsin hintavia kulutusvalintoja linjaten, ettei kampuksilla lainkaan kulje “näлкиintyneitä nuorukaisia ja neitokaisia ryysyissä”.

Sittemmin Keskisarja on selittänyt Helsingin Sanomille (Minna Nalbantoglu, 13.10.2023) kommenttinsa perustuneen jonkinlaiseen itseironiaan, mikä osoittaa vähintäänkin valitettavan kevyttä suhtautumista näinkin vakavaan asiaan sekä joitakin aivan muita prioriteetteja omassa julkisessa esiintymisessä kuin johdonmukaisuutta ja rehellisyyttä. Tekisi mieli todeta, että perussuomalaisen populistisen retoriikan voi suosiolla jättää omaan arvoonsa, mutta hämentävä tosiasia on sekin, että kyseinen puolue on päässyt hallitukseen puuhastelemaan äänestäjien tuella ja vaikuttaa tälläkin hetkellä olevan muun muassa Ylen kannatusmittauksen (Terhi Toivonen, 5.10.2023) perusteella edelleen kolmen suosituimman puolueen joukossa kannatuslukujen laskusta huolimatta. Voi olla, että poliittinen ilmapiiri on ylipäätään ollut arvopohjaltaan kovenemaan päin jo jonkin aikaa.

MILLAINEN OPINTOTUEN NYKYTILA TARKALLEEN OTTAEN ON?

Helsingin Sanomien yliopistokirjeenvaihtaja Noona Bäckgren (29.9.2023) kirjoittaa analyysissään yliopistovaltauksissa vastustettaneen ainakin hallituksen budjettiriihessä suunniteltua opintorahan indeksijäädytystä ja asumistuesta leikkaamista sekä kansainvälisten opiskelijoiden aseman heikentämistä. Bäckgrenin mukaan opintotuen lähihistoria on ollut jokseenkin vaihteleva: indeksikorotukset asetettiin voimaan vuonna 2014 ja poistettiin vuonna 2016, kun taas vuonna 2017 opintorahaa leikattiin ja muutettiin lainapainotteisemmaksi. Vuonna 2020 indeksikorotukset lisättiin opintotukilakiin jälleen, mutta tällä hetkellä niiden jäädytystä suunnitellaan vuosille 2024–2027. Töissä käyminen taas on kannattavampaa kuin aiemmin, mutta nykyhallituk-

“
Opiskelijat ovat ainoa väestöryhmä, joiden toimeentulon luonnolliseksi osaksi velkaantuminen oletetaan.

senkin esittämien toiveiden opiskelijoiden valmistumisesta tavoiteajassa voisi katsoa olevan jonkinlaisessa ristiriidassa töissä käymisen kanssa. Bäckgren huomauttaa opintotuesta puhumisen kokonaisuutena sen osia erottelematta toimivan opintolainan osuutta hämärtävästi – päällisin puolin opintotukea voidaan todeta lisättävän silloinkin, kun itse asiassa vain korotetaan nostettavissa olevan lainan määrää.

Nyyti ry esittää opintotukilain muuttamista koskevassa lausunnossaan hallitukselle (Nyyti, 6.10.2023), ettei opintolainaa ole tarkoituksenmukaisinta tulkita osaksi opintotukea ja että opiskelijoiden toimeentulo opintolainan poislukien tulisi korottaa eurooppalaisen köyhyysrajan yläpuolelle (jossa se ei siis nykyisellään ole). Järjestö huomauttaa opintotukijärjestelmän lainapainotteisuuden edustavan periaatteell-

takin ongelmaa: opiskelijat ovat ainoa väestöryhmä, joiden toimeentulon luonnolliseksi osaksi velkaantuminen oletetaan. Lisäksi lausunnossa painotetaan, että korkeakouluopiskelijoista yli puolella taloushuolet ja toimeentulovaikkeudet tuottavat hyvin usein tai melko usein huolestuneisuutta ja stressiä, jotka muodostavat yhden opiskelijoiden psyykkisen hyvinvoinnin merkittävistä riskitekijöistä. Lainavapaan opintotuen määrän nostaminen yli eurooppalaisen köyhyysrajan takaisi paremmat edellytykset päätoimiselle opiskelulle.

OPISKELIJOIDEN NÄKEMYKSISSÄ OPINTOTUEN RIITÄVYYDESTÄ ON MYÖS VAIHTELUA

Helsingin Sanomien selvityksessä (Piritta Räsänen, 27.9.2023) koskien opiskelijoiden saaman opintotuen riit-

tävyttä suurin osa vastaajista koki, ettei opintotuki nyky-
muodossaan kata täysin elämisen peruskustannuksia, ja
noin kaksi kolmasosaa vastanneista kertoi nostaneensa
opintolainaa, jonka takauksiin hallitus on kaavaillut koro-
tuksia. Toisaalta osa vastaajista raportoi katsovansa, ettei
tukien tarvitsekaan olla välttämättä riittävä tulojen lähde ja
että lisätienestettä voi saada vaikkapa tekemällä töitä opin-
tojen ohella tai säästämällä kesätöistä.

Lienee totta, että opiskelijoiden on pääasiassa mahdol-
lista parantaa itsensä elättämisen edellytyksiä monin tavoin,
mutta vaihtelevat taustat ja elämäntilanteet näyttävät tuot-
tavan tässä vaihtelua. Kaikkien voimavarat eivät esimerkiki-
si veny töiden tekemiseen opiskelun ohella, ja taloudelliset
lähtökohdat saattavat vaikuttaa siihen, missä määrin opinto-
lainaa viitsii ottaa, jos viitsii ollenkaan. Tavoiteajassa valmis-
tuminen ja toimeen tuleminen ristipaineessa opiskelijoiden
voisi katsoa joutuneen ja joutuvaan enenevässä määrin kipe-
rän valinnan äärelle: joko opintoja viivytetään töissä käyden
tai valmistutaan tavoiteajassa lainaan turvautuen. Toki mo-
lemmissa tavoitteissa pysyminen yhtäaikaisesti on mahdol-
lista (sekä riittävien tulojen varmistaminen että tavoiteajassa
valmistuminen), mutta näin ahkeran suorittamisen kohdal-
la herää kysymys, jääkö palautumiselle ja velvollisuuksista
irrottautumiselle tarpeeksi aikaa. Joillekin yhtälö voi toimia,
mutta samaa ei ehkä ole kohtuullista vaatia kaikilta.

TURVATAANKO KORKEAKOULUOPISKELUN EDELLY- TYKSET KAIKILLE?

On ajateltavissa, että opintotuen ympärillä käyty keskus-
te- lu ja etenkin hallituksen leikkaussuunnitelmat sitä koskien
paitsi tuottavat potentiaalisesti konkreettisia seurauksia
opiskelijoiden elämään myös vähintäänkin luovat ilmapii-
riä, joka viestii opiskelijoihin kohdistuvista käsityksistä ja
odotuksista. Usein tuntuu kuin opiskelun ei tulisi missään
nimessä olla vapaata, niin kutsuttua itsensä etsimistä edis-
tävää haahuilua, vaan päämääräsuuntautunutta tasaista
suorittamista, jonka tulevaisuuden kirkkaana kiintopistee-
nä on työelämään siirtyminen pikimmiten ja jonka aikanakin
miehellään omistetaan osa omasta ajasta ja voimavarois-
ta palkkatyöhön. Tällainen kulttuuri saattaa hyvinkin viedä
elintilaa opiskelulle ja asiantuntijaksi kehittymiselle olen-
naisilta asioilta, kuten opettajienkin toisinaan peräänkuu-
luttamalla verkkaiselta ja syvälliseltä ajattelulta, jonka yksi
toteutumisehto vaikuttaisi olevan riittävä paineettomuus
ja kiireettömyys. Vaikka on kieltämättä löydettävissä sellai-
nenkin joukko opiskelijoita, joka kykenee sekä etenemään
opinnoissa suositusvauhtia että tukemaan toimeentuloaan
töissä käymällä tai muilla keinoilla, ja vaikka lainan ottami-
nen ei edusta kaikille erityistä huolen aihetta, opintotukijär-
jestelmän toiminnan on uskoakseni perustuttava johonkin
muuhun kuin parhaiten omillaan pärjävien kokemuksiin ol-
lakseen reilu ja riittävä. ●

“

*Opintotukijärjestelmän toiminnan on
uskoakseni perustuttava johonkin muuhun
kuin parhaiten omillaan pärjävien
kokemuksiin ollakseen reilu ja riittävä.*

Mihin opiskelijan rahat oikeasti hupenevat?

Usean opiskelijan mielestä opintotuki ei riitä millään
tavalliseen elämiseen ja toisten mielestä opiskelijoilla
on oikein hyvä tilanne taloudellisesti – mihin sitä rahaa
oikeasti sitten menee ja kuinka paljon?

TEKSTI YASMIN GORAN
KUVITUS ILONA PUSKA

KESKUSTELU OPISKELIJAN VAROISTA ja tuista käy kuuma. Petteri Orpon (kok.) keväällä valittu hallitus kaavailee leikkauksia, jotka vaikuttavat erityisesti opiskelijoiden toimeentuloon. Hallituksen leikkaukset aiheuttavat taloudellista huolta ja stressiä monille, ellei kaikille opiskelijoille. Opiskelijat ovatkin korottaneet ääntään ja osoittaneet mieltään hallituksen leikkauksia vastaan, mikä on toisaalta asettanut opiskelijoiden rahaliikenteen parrasvaloon. Monet opiskelijat kuvaavat taloudellista tilannettaan äärimmäisen stressaavana ja epäinhimillisenä, kun taas toiset ajattelevat opiskelijoiden pärjäävän oikein hyvin tukien ja opintolainan voimin. Mielestäni on tärkeää avata opiskelijan rahatilannetta enemmän ja seuraavaksi saammekin kurkistuksen erään opiskelijan, eli minun, tuloihin ja menoihin.

Opiskelijan lempipäivä on kelapäivä

Kuun ensimmäisenä päivänä pankkitililleni kilahtaa 279,38 euroa opintorahaa. Asumistukeni ohjautuu suoraan vuokranantajalleni, jottei vuokraan tarkoitettua 255,34 euroa häviä muualle. Asun mukavan halvassa opiskelija-asunnossa Jyväskylän kuuluisimmalla alueella Kortepohjassa ja asumiselle hintaa tulee yhteensä 345 euroa, josta maksan asumistuen jälkeen vajaan 90 euroa.

Olen valinnut asua hieman kauempana kampukselta, pienessä, mutta halvassa opiskelijakämpässä säästääkseni kuluissa ja olenkin halvan vuokran ansiosta yksi niistä opiskelijoista, joilla jää vuokran jälkeen opintotuesta rahaa käteen. Tilanteeseen vaikuttaa toki myös opiskelukaupunki, sillä etelämmässä voi halvimmankin asumismuodon jäl-

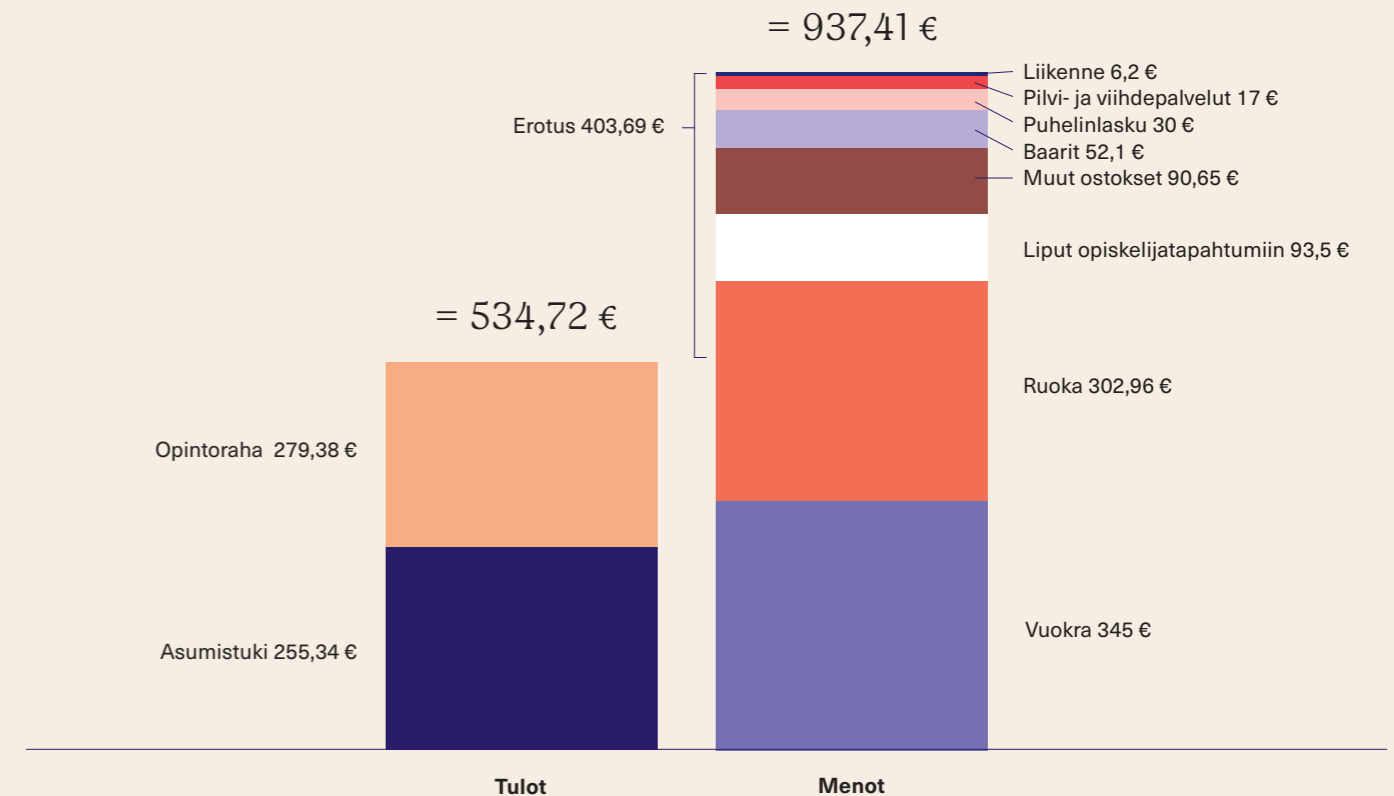
keen joutua maksamaan enemmän vuokraa kuin tukia saa. Halpoja asumismuotoja ei ole myöskään kaikille jakaa, sillä opiskelija-asuntoihin on pitkät jonot täällä Jyväskylässäkin.

OPISKELIJAT OVAT SUHTEELLISEN PIINAAVAN VALINNAN edessä, kun täytyy keksiä, miten loput elämisen kustannukset maksetaan opintorahan hupertessa vuokraan ja ruokaan. Valtio takaa opiskelijalle lainaa 650 euroa kuussa, mutta tämä ei ole tuloa, vaan velkaa. Olen itse nostanut opintolainaa puolentoista vuoden edestä ja kustantanut elämistä opintolainan voimin. Velkaantumisen vaihtoehto on töissä käyminen opintojen ohella. Opiskelu on itsessään kokoaikaisista töistä ja jos siihen yhtälöön lisätään vielä työt esimerkiksi asiakaspalvelualalla, voi resepti uupumiseen olla valmis. Ansiotulojen kanssa tulee muutenkin olla varovainen, sillä vuodessa saa tienata vain tietyn verran rahaa samaan aikaan, kun saa valtiolta opintotukea. Aikamoinen palapeli, eikö? Itse jatkoin kesätyöpaikassani töitä vielä syksylläkin, mutta hyvin pienellä sopimuksella osa-aikaisena. Ideani oli tienata ekstrarahaa, jotta ei tarvitse murehtia taloudellisesta tilanteesta. Olen kuitenkin huomannut työskentelyn olevan vähän liian raskasta, kun arkiviikko menee opiskellessa ja viikonloput töissä.

ENSIMMÄISEN OPINTOVUOTENI JÄLKEEN opintolainani vuodelta oli aikalalla käytetty ja viimeiset tuet karsiutuivat toukokuun aikana. Opiskelijan täytyy olla kesällä töissä, jotta kesällä pystyisi elättämään itsensä. Olin kuitenkin aloittanut kesätyöni vasta kesäkuussa, minkä vuoksi ensimmäiset palkkatuloni sain vasta heinäkuussa. Kesäkuun

“

Opiskelu on itsessään kokoaikaista työtä ja jos siihen yhtälöön lisätään vielä työt esimerkiksi asiakaspalvelualalla, voi resepti uupumiseen olla valmis.

elin siis säästöjen voimin – säästöjen, joita olin kerännyt kesätöistä lukion ajalta. Kesätyörahojen ei tarvitse mielestäni riittää koko vuodelle, vaan niitä tulisi voida käyttää myös vapaa-ajan ostoksiin ja harrastuksiin. Joillekin kesätyörahat ovat kuitenkin juuri niitä säästöjä, joilla kustannetaan makaronit ja soijarouheet kuun lopussa.

Irtokynnet kimaltavat ja tekoriipset räpsähtelevät

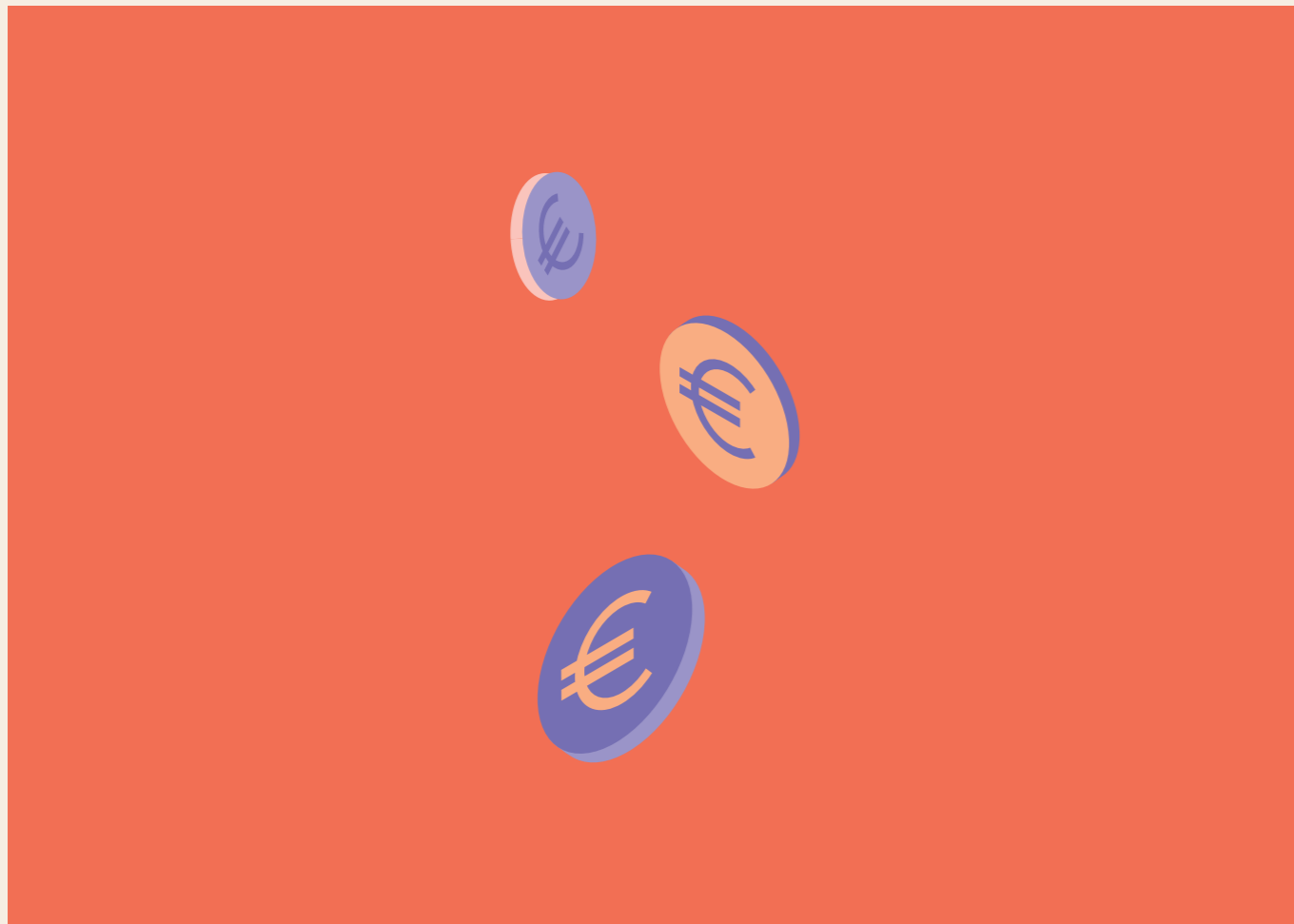
Ovatko sitten menoni aivan turhia ja suuria tällaiselle Kelan tuilla elävälle opiskelijalle? Syyskuun aikana minulla meni rahaa noin kuusisataa euroa vuokran lisäksi. Rahaa ei kuitenkaan niinkään mennyt irtokynsiin ja tekoriipsiin, kuten edustaja Keskisarja (ps.) on väittänyt ivallisilla kommentteillaan. Kuukaisittaisiin menoihin upposi 47€, joihin kuului Spotifyn ja Netflixin tilaukset, puhelinlasku ja pilvipalvelun maksu.

Ruokaostoksiin käytin päälle satasen ja opiskelijalounaita tuli syötyä 60 euron edestä. Vaikka kelatuettu opiskelijalounas on naurettavan halpa ja opiskelijan merkittävä etuus, rahaa oppoa myös tähän halpaan syömiseen. Ruokaostuksiini ei myöskään kuulu lihaa eikä kaviaaria saati kalliita hedelmiä tai vihanneksia. Ruokaan saa helposti upotettua monta sataa ruokailutottumuksista riippuen. Ruoka-

en tahdo enkä aio leikata. Jos on kiire eikä ole ruokaa kotona, on ostettava valmisruokaa, vaikka kotona kokkaaminen olisikin halvempaa. Syötävä on, vaikka raha tulisikin sitten vaikkapa säästöistä.

Muita ostoksia tein muutamia, alle sadan euron verran. Näihin kuului muun muassa kiharrin ja heräteostoksia Normalista, haalarimerkkejä nettikaupasta ja säilytyspurkkeja Tokmannilta. Ostinpa myös pesuaineita ja vessapaperia syyskuun aikana, tietysti halvinta merkkiä. Luksusta oli ulkona syöminen, jota tein myös sadan euron edestä syyskuussa. Edelleen olen sitä mieltä, että syötävä on, joten senkin puolesta taivun helposti käyttämään rahaa ulkona syömiseen.

SITTEN SE SUURIN MENOERÄ, joka oli syyskuun aikana opiskelijatapahtumat. Syyskuun hulinassa yliopistoon palatessa oli vaikka kuinka paljon tapahtumia, joiden pääsyliput maksavat. Oli bileitä, sitsejä ja approja. Kide.appin maksuja tehdessä en liiemmin ajatellut, paljonko rahaa tililläni oli, vaikka olisi varmaan pitänyt. En kuitenkaan kadu, että käytän opiskelijatapahtumiin rahaa, koska minulla, kuten kaikilla muillakin opiskelijoilla, on oikeus pitää hauskaa ja viettää aikaa ystävien kanssa. Baareihin upposi noin 50€ eli siis limsoihin ja muihin virvokkeisiin, sillä en käytä alkoholia. Monet ostamani liput ulottuivat myös lokakuun ajalle eli olivat käytännössä lokakuun budjetista.

Pitääkö opiskelijan olla nuuka?

Minun mielestäni ei. Alijäämää eli menot vähennettynä saaduista tuista kertyi syyskuussa 400€. Kuukaudessa pitää siis jäädä velaksi 400 euroa tai sitten tienata sen verran ja siten kustantaa eläminen. Ja kuten aiemmin mainitsin, opintojen ohella työskentely on rankkaa. On epäinhimillistä joutua elää velaksi. Vaikka valmistunkin hyväpalkkaiseen ammattiin, jossa varmasti työllistyn, velkaantuminen pelottaa.

VÄITÄN, ETTÄ ON MAHDOTONTA elää saaduilla tuilla tasapainoista elämää. Jos koittaisin elää pelkillä tuilla, minulle jäisi kuukauden päiville käytettäväksi 6 euroa eli kahden opiskelijalounaan verran per päivä. Ja minäpä saan asua opiskelija-asunnossa, minulla ei ole lapsia hoidettavanani, enkä harrasta mitään kallista. On tärkeää, että opiskelijan tulot ja menot esitetään selkeästi myös päätäjille, sillä selvästi siellä suunnalla on hieman epäselvyyksiä siitä, mihin opiskelijan rahat menevät ja kuinka paljon rahaa opiskelijat oikeasti tarvitsevat. ●

“

Jos koittaisin elää pelkillä tuilla, minulle jäisi kuukauden päiville käytettäväksi 6 euroa.

Porskuttamisen anatomia

Paavo Nurmen ja Lasse Virenin viitoittama tie oli etukäteen valoisa, joskin kovin ohdakkeinen. Seuraava tarina kertoo peittelemättömän rehellisen tapahtumasarjan puolimaratonin juoksemisesta.

TEKSTI ILKKA PÖYHÖNEN
KUVITUS VEERA HUHTALA

Aluksi

"Virenin kiri pitää! Virenin kiri pitää!" Äänet kaikuivat pääni sisällä juostessani viimeisiä satoja metrejä. "Tästä on tulossa kaikkien aikojen paukku!" Viimeiset selät lähestyvät uupunutta mieltäni tuhannen auringon voimalla. "Hän tulee kuin hirvi! Hän tulee ensimmäisenä loppusuoralle!" Euforia on mittaamaton.

Havahdun todellisuuteen ja tuskaan sisälläni. Aloitan toisen kymmenen kilometrin kierroksen. Niin joo täällä juostaan kaksi kertaa tämän järven ympäri. Ei tässä maaliin päästä vielä pitkään toviin. Mitä ne rakentelee maaleja keskelle reissua? Kandiohjaajani tulee maaliin samaan aikaan kun minä vasta aloitan toisen kierroksen. Väliajoissa olen sijalla 287/307. Juu hyvin menee. Hapottaa ja vituttaa.

Miten mä päädyin tänne?

Miksi?

Kelataan aikaa taaksepäin. Ollaan syksyssä 2022 ja kyseisen vuoden Finlandia Maraton on käynnissä. Muutama ystäväni on mukana juoksemassa, kannatusjoukkomme huutaa törkeyksiä ohijuokseville sankareillemme. Tunnelma on korvinkosketteleva ja käsiävihlova. Idea pesiytyy mieleeni. Ensi vuonna minäkin painan tuolla menemään.

Vuoden intensiivinen harjoittelu alkaa seuraavaan vuoden huhtikuuhun kestäväällä röhnötyskaudella. Hillitöntä sohvaaperunointia talviurheilun parissa, opiskelujen edessä prokrastinointia, välillä satunnaista sporttia. Sitten saapuu huhtikuu. Kappas, täällähän paistaa aurinko! Yllättäen motivaatio juoksemista kohtaan onkin taivaissa ja vieläkin yllättävämminkin kunto kohoo. Kuluu kevät, kuluu kesä, saapuu syksy. Juokseminen ei ole nautinnollisuudestaan huolimatta

“

*Juomapisteellä
on varmaan tarjolla
Finlandia-vodkaa.*

ollut millään tapaa järjestelmällistä, täsmällisempi termi on oikeastaan juoksentelu. Viikko aikaa puolimaratonin ja oma ilmoittautuminen on yhä tekemättä. Jollain tapaa mieltäni kalvaa nimenomaan harjoitusten järjestelmättömyys, onko tämä riittävä tapa valmistautua? On se. Ilmoittautuminen vetämään ja urheilujuhlan tuntua hakemaan.

Stimulus on Finlandia maratonilla erinomaisesti edustettuna. Juoksehirmut Sannimaari ja Kaisa lähtevät vääntämään jopa kokonaista maratonia. Puolimaratonilla minulle seuraa pitävät sekä Annina että Sini.

Startti

Lähtöön järjestäytytään syksyisessä säässä. Aamuinen sade on jo loppumaisillaan, mutta kaikkineen sää on kolea. Lähtöalueella parveilee satoja aikamme gladiaattoreita samalla kun ämyreistä pauhaa Finlandia-hymni. Mielestäni

hiukan yliampuva. Juomapisteellä on varmaan tarjolla Finlandia-vodkaa.

Starttipistoolin ääni kajahtaa taivaalle ja matka käynnistyy. Tai käynnistyy kohta, ensimmäinen minuutti kävellään ja odotellaan, kun valtava massa työntää itsensä nelijonossa läpi lähtöportin. Ainakin kävely kulkee normaalisti. Kun vauhtiin päästään, kulkevat ensimmäiset kilometrit eräänlaisessa euforiassa. Kuljen takajoukoissa ja naatiskelen yleisön kannustuksesta, urheilu on hienoa.

Oma kuntoni on itselleni täysi arvoitus, joten on järkevää aloittaa mahdollisimman rauhassa. Tämän seurauksena tipun porukassa jatkuvasti taaksepäin. Sini oli ajatellut peesailia perässäni, mutta toteaa väytystelystä tylsäksi ja ohituksen jälkeen katoaa maisemaan.

Ensimmäisellä huoltopisteellä menen mankeliin, kun yritän juoda koppaamaani urheilujuomaa vauhdissa. Juomat hölskyvät käsille ja rinnoille kuin Johnny Sins konsanaan. Hiljalleen mieleeni heräilee ikäviä ajatuksia. Juoksenko oikeastaan jotakuinkin omaa maksimivauhtiani? Pystynkö todellisuudessa tästä kiristämään? Jaksanko ylipäättään maaliin? Kuka on Johnny Sins?

Kannustus on kohdillaan läpi kierroksen. "Hyvin tulee!" "Jaksaa jaksaa!" "Hyvältä näyttää!" Ei muuten varmasti näytä. Nyt on kyllä katsojalla sika pussissa ja likaiset jauhot säkissä. Äijälänsalmen sillalla on joku raju bändi päräyttelemässä omaa heviään. Olisiko bändin nimi ollut Johnny Sins & The Big Band? Saatan muistaa väärin, ehkä ne katsojan likaiset säkit johdattelivat ajatuksiani. Joka tapauksessa kyllä täällä tunnelmaa on, vielä kun juoksu kulkisi.

Alan olemaan sinut kohtaloni kanssa ja tyydyn omaan kötinäiseen vauhtiini. Sini ja Annina todennäköisesti porhaltavat jossain toisessa universumissa. Ero heihin mitataan sekuntikellon sijasta kalenterilla.

Redemption

Saavutaan takaisin lähtötilanteeseen. Siis tarinan, ei juoksun. Jäljellä on vielä toinen kymmenen kilometrin kierros. Kaveriporukan kannustus maalialueella ilahduttaa, tohkeissani näytän heille peukkaa ja huudan mukasarkastisesti: "Onpa vaikeeta." Todellisuudessa onkin vaikeeta. Huoltopisteellä edellisestä kerrasta viisastuneena pysähdyn ja otan rauhassa urheilujuomaa.

Jollain tapaa matkanteko helpottuu toisella kierroksella. Ajatus siitä, että nyt ollaan jo voiton puolella, tuo juoksemiseen lisäbuustia. Samassa huomaa saavuttavani edellä meneviä selkiä. Ilmeisesti vauhdinjakoni alkaa tässä vaihees-

KUVA: ILKKA PÖYHÖSEN KOTIALBUMI

Ilkka Pöyhönen, Sini Sivula, Iris Piisilä, Annina Jormanainen, Kaisa Kalttila ja Laura Perkola.

sa tuottaa hedelmää, muiden askel on huomattavasti raskaampi kuin omani. Huomaan kiihdyttäneeni innostuksissani huomattavasti vauhtiani. Reserviä siis vielä oli tuntemuksista huolimatta, mutta kestääkö tämä vauhti loppuun asti?

“

*Piristyn jälleen ja painan
eteenpäin kuin Johnny Sins.*

Ohitan toistamiseen Johnny Sins & The Big Bandin. Vauhti on pysynyt hyvin yllä, mutta mäkisen osuuden jälkeen alan olemaan jo aikalaila rajoittimella. Aika imaista tuubi energiageeliä. Hyi, miten imelää paskaa. Onneksi pian edessäni avautuu viimeinen huoltopiste ja vesi huuhtelee ikävän maun suustani. Tämä tuubi on kuin taivaan lahja, oma pervitiinini, kuin laillista epoa! Piristyn jälleen ja pai-

Kommentteja koettelemuksesta

Yllättävän helppoa
SANNIMAARI PAAVOLA

Mentaalinen, mutta kiva koettelemus
SINI SIVULA

Uskomattoman kivaa
KAISA KALTTILA

Voimaannuttavaa
ANNINA JORMANAINEN

Vittuako soittelet
KASPERI PATAMA

nan eteenpäin kuin Johnny Sins.

Ero kahden kierroksen välillä on kuin yö ja päivä. Ensimmäisellä kierroksella nuoleni oli jatkuvasti alaspäin niin sijoituksellisesti kuin henkisesti. Mieleni täytti lähinnä pelonsekainen ajatus keskeyttämisestä. Toisella kierroksella juoksu tuntuu helpolta, kuljen lähes euforiassa, ohitelen selkiä minkä kerkeän. Maalikin alkaa jo hämmöttää. Juokseminen on mahtavaa!

Kurvaan loppusuoralle ja ylitän vihdoinkin maaliviivan. Sarjassani olen kahdessadasseitsemäskymmenesensimmäinen, paino sanalla ensimmäinen. Voittajaolo! Vuoden urheilija -äänestyksessä olen todennäköisesti vahvoilla, Lauri Markkanen on tämän saavutuksen rinnalla paperia. Alan valmistelemaan puhetta urheilugaalaan.

Eppisin kohokohta seuraa kuitenkin vasta maalialueella. Kaikille juoksijoille jaetaan palkintopussi, joka sisältää muun muassa kaksi sipsipussia. Onneni on mittaanaton. Lisäksi koko stimpaporukka pääsee maaliin asti mainioilla suorituksilla. ●

Olenko hyvä ihminen?

Jokaiselle joskus epäonnistuneelle sekä riittämättömyydestä & epävarmuudesta kärsineelle.

TEKSTI TONY MYLLYMÄKI
KUVITUS ELLA METSÄLAHTI

Sinut valtaa musertavan ontto olo. Kuin olisit luhistunut sisältä päin ja vain synkkyys olisi ottanut siinä olleen sijan. Haluaisit vain vajota lopunkin olemuksesi kanssa johonkin maanrakoon. Sisälläsi lentelee niin kysymyksiä kuin syytöksiä. Miten saatoin olla näin tyhmä? Minusta ei ole kyllä mihinkään. Mikä minussa on vikana? En kelpaa kenellekään. Itsekäs, laiska & osaamaton. Valtaistuimella istuu nyt riittämättömyys kantaen mahtavaa miekkaa epäilyks. Oven raotti epäonnistuminen ja nyt huoneet täyttää pettymys ja surkeus.

Ei ole ihmistä, jonka sisällä ei leli pienintäkään epävarmuutta. Monelle tuttu muoto tästä on oma riittävyys. Riittämättömyyden kokemus voi syntyä lukuisista eri tilanteista ja lähteistä. Omat tai muiden odotukset. Vertailu toiseen. Joku toinen ei löytänyt samaa kipinä sinusta, mitä löysit hänestä. Kerralleen selätetty ongelma löytää elämäsi uudelleen. Se tuntuu vaanivan eleiden, kommenttien tai kysymysten railoista. Ottaen sisällä epäilyksen olomuodon, joskus toteamuksen. Synkimmillään valliten koko elämäsi, alun kuvauksen kaltaisesti.

On toinenkin ilmiö, jolla on erikoinen sukulaissuhde tähän ensimmäiseen, omantunnon ääni. Konflikti koskien omaa hyvyttä voi myös käsittää moraalisen ulottuvuuden. Ilmentyen häpeän tai syyllisyydentunteen muodossa. Syntyen toimista, joiden toivoisi menneen toisin. *Kaikki on minun syytäni.* Molemmilla on sama voima horjuttaa uskoa itseesi. Joku sinussa muistuttaa, et ole sitä mitä voisit olla. Oletko koskaan vain jäänyt miettimään, kuka sinua muistuttaa ja mistä jäädään vajaaksi? Miksi ikinä pohtia: olenko hyvä ihminen?

MINUUDEN GALLERIA

Ihmisinä olemme erityisen tehokkaita arvioimaan hyvyttä, järjellisesti ja intuitiivisesti, vaikka siitä on itsessään vaikea saada selkoa. Eläkö hyvyys teoissa, tuloksissa tai olemuksissa itsessään vai ainoastaan mieleme rakenteissa? Olkoon totuus mikä vain, ei ole epäilystä, etteikö siihen liittyvät kokemukset olisi yhtä todellista kuin kaikki muukin. Epävarmuudet ovat todella keskeinen inhimillinen haaste, jotka sekaavat käteensä kaikkeen ulottuvilla olevaan. Mitä teet ja jätät tekemättä. Ihmissuhteisiin, kouluun, työhön ja harrastuksiin. Tämä teksti syntyi kohtaamisista omien epävarmuuksieni kanssa. Sisältäen miekkataisteluita kallon kiellekkeillä, viekkaita huijareita ja retkiä lohikäärmeen pesään. Muutamaan otteeseen tuli myös maattua matolla oman asunnon lattialla. Jos kerro jotain siitä, mitä matkalta tarttui mukaan.

Jokaisessa meissä elää eräänlainen vuoropuhelu, kestäen koko elämämme ajan. Se yleensä kuitenkin operoi pinnan alla eikä sen olemassaoloon havahdu helposti. Uskallan väittää, että sinulla on mielessäsi joku kuva siitä, kuka olet. Vaikka kyse onkin itsestäsi, tämä kuva on yhtä altis erehdykselle kuin mikä muukin uskomus. Mielessäsi on myös toinen kuva ideaaliminästä. Arvosi ja unelmasi kiteytettynä. Käsitys siitä, kuka voisit ja haluaisit olla. Tämäkin kuva on uskomus. Ideaalin pohjalta muodostuu ääni puhumaan sen puolesta. Olkoon se sitten nimeltään sisäinen kriitikoksi, superego tai omantunnon ääni. Erilaisissa "pitäisi"-lauseissa näkyy niin kuvan kuin äänenkin kädenjälki. Ihmisten tavoin näillä kuvilla on jonkinlaatuinen suhde. Heidän vuoropuhelunsa on arvottavien ja moraalisten pohdintojen taistelulentä. Näyttäytyen sopusointuisena diplomatiana tai häijynä voimankäyttönä.

“

*Paremmuuden vaatimusta
nostetaan – aina
täydellisyyteen asti.*

Tällä rakenteella on tehtävänsä, ylläpitäen standardeja ja työntäen parempaan tulevaan. Uskon sen syvimmillään haluavan hyvää. Päivittäen käsitystä siitä, kuka olet, mihin pystyt ja mihin olet matkalla. Kuitenkaan kaikki "apu" ei auta. Rakenne voi kääntyä itseä vastaan. Kuva itsestä voi vajota kuilun pohjalle ja ideaali nousta korkealle näkymättömiin. Saattaa syntyä huonotapainen kriitikon ääni, joka alkaa hallitsemaan sisäistä keskustelua. Vastuunotto kääntyy katkeruudeksi ja vihaksi itseä kohtaan. Riittämättömyyttä tai syyllisyydentunnetta syntyy järjestelmän joutessa epätasapainoon. Hetkittäiset heikot ajat eivät tästä välttämättä kerro, vika on enemmän systemaattinen. Pettymykset ovat osa elämää ja ne luontaisesti tuntuvat ikäviltä. Elämän ei tulisi kuitenkaan olla vain yhtä pettymystä, seuraten sinua sinne minne menetkin.

HYVYYTEEN KURKOTTAEN

Yksi yleinen syyllinen on ihanneminä ja hänen houkuttelevat lupauksensa. Saat kaiken, mitä ikinä haluat, tulet riittäväksi, hyväksytyksi tai onnelliseksi. On vain pieni ehto: ole

parempi. Palkkioon katsottaen hyvältä vaikuttava diili. Aika ja vaiva ei kuitenkaan tunnu tarjoavan sitä, mitä luvattiin. Mitään luovuttajia ei kuitenkaan olla ja palkkio voi odottaa ihan nurkan takana. Olet jo niin investoitunut tähän jahtiin, ettei paluuta ole. Elät elämää ideaalille ja sen arvo suhteessa omaasi kasvaa kasvamistaan. Ehdosta jäi huomaamatta pikkuprintti: "paremmuuden vaatimusta nostetaan – aina täydellisyyteen asti".

Harva tavoittelee kaikinpuolista täydellisyyttä, mutta siitä huolimatta tilanteen tullen sitä odotetaan. Erityisesti, kun puhutaan asioista, jotka ovat meille kaikista tärkeimpiä: ihmissuhteista, koulusta, harrastuksista tai itsestämme. Koemme onnistumisia ja ne palkitsevat. Väistämättä ennen pitkää emme kuitenkaan saavuta korkeita standardejamme. Riippuen enemmän tai vähemmän itsestämme. Ehkä olimme ulkoisten olosuhteiden uhri. Ehkä emme vain ajatellut loppuun tai oli kiire. Tapahtuu loppuun palaminen. Tarkoitettiin hyvää, mutta se ei siihen johtanut. Tätä hetkeä kriitikko on odottanut ja se osaa iskeä juuri sinne minne sattuu.

Ideaalin ja kriitikon hallitsema mielenmaisema on erinomainen kasvualusta epävarmuuksille. Epäily levittäytyy kaikkialle, mihin se vain ikinä pääsee, saanen elinvoimaa mm. menneisyyden epäonnistumisista. *Asiat etenevät mallikkaasti juuri nyt, mutta mitä jos...? Teenköhän tämän oikein? Pilaan kuitenkin kaiken.* Kasvaessaan epävarmuus aiheuttaa todennäköisesti juuri sen, mitä haluttiin välttää. Jokainen epävarmuuden toteutuminen, epäonnistuminen ja vajaaksi jääminen rakentavat yhdessä kehän, jonka päämääränä on selvittää, miten pitkälle pohjatonta kuilua sinä pääset. Kuinka pieneksi, kyvyttömäksi ja onnettomaksi voi ihminen itsensä tuntea.

Kuilun laidalta ideaali heiluttaa edessä lupausta samasta unelmasta. Omalla kohdallani se oli ajatus hyvästä ihmisestä. Standardi siihen millainen tulisi olla ja se, mikä toisi minulle lopulta onnen ja rauhan. Ottaen huomioon, että alla odotti riittämättömyyden syvä synkkyys, se oli kuin valo horisontissa. En edes havainnut olevan muita vaihtoehtoja. Sama ehto pätee, ole parempi mutta yritä nyt vain kovemmin. Suunnitelma oli selvä. Virheen tullessa opin, enkä tee sitä enää uudelleen. Panostan enemmän ja pyrin paremmin ottamaan eri tekijät huomioon. Tulen paremmaksi ihmiseksi. Ei voi kokea jäävänsä vajaaksi jos ei vaan jää. Tämä ei pettämättömästi logiikasta huolimatta tuonut toivomaani helpotusta. Reuna oli vain liian kaukana. Jokainen

uusi harha-askel johti pidempään pudotukseen. *Miten tämä voi olla? Olen ottanut vastuuta ja kehittynyt. Yritän vielä niin kovasti. Niin kovasti. Olenko vain ihan toivoton?*

En ymmärtänyt ideaalin pirullisuutta. Kyse ei ollut enää varsinaisen onnellisuuden, hyväksyttävyyden tai hyvän lopputuloksen saavuttamisesta vaan, että saavutan sen, mitä ideaali edessäni heilutti. Mitä kovemmin

“

Ei voi kokea jäävänsä vajaaksi, jos ei vaan jää.

yritin, sitä korkeammalle reuna nousi. Kun ei tule tilannetta, missä ei voisi olla parempi. Ideaali ei ollut pelastaja vaan syy koko kuopalle. Tällä tavoin pakoni riittämättömyydeltä ei löytäisi koskaan loppuaan. Aloin heräämään tavoittelemani mahdottomuuteen. *Mikä on hyvä standardi? Mistä voisit tietää olenko hyvä ihminen?* Ajalla, vaivalla ja hyvien ystävien avulla pääsin lopulta ongelman äärelle: tiedostamaton sitoumukseni ideaalille, joka kattoi itsestäni kaiken.

SIELUN HARMONIA

Mikään oikeasti arvokas ei ole saavutettavissa vailla uhrausta. Riittävyys ei vaadi panostusta eikä elämän ilmeistä täydellisyyttä. Ideaalilla ei koskaan ollutkaan kykyä täyttää lupaustaan. Riittävyys vaatii osan meitä. Sen osan, jonka "pitäisi" olla jotain muuta. Tällainen uhraus ei ole kuitenkaan helppo, eikä mieluisa tehdä. On jätettävä haave tai pahimmillaan luovuttava osin siitä, kuka on. Uskon nimittäin siihen, että mitä pidempään ja kovempaa ideaalia jahtaa, sitä enemmän se sulautuu osaksi itseä. Tulet sen kuvan, mitä voisit olla, varjoksi. Ikuisesti kurkottaen mutta vajaaksi jäden. Se ei vain ole se, mitä todellisuudessa olet. Olet aito oikea ihminen. Luonnoltasi rajallinen, virhealtis ja epätäydellinen. Elät maailmassa, joka ei ole reilu, jokaisen muun ihmisen kanssa, joka kantaa saman olemuksen taakkaa.

Riittämättömyydestä ei taida olla muuta tietä pois kuin hyväksynnällä ja itsetietoisuudella. On yksi asia tietää, ettei aina pääse toivomiinsa tuloksiin, eikä välttämättä ole jollekin tarpeeksi, vaikka kuinka yrittäisi. Toinen

“

Jos joku läheinen tai ystävä tekee jotain kivaa tai onnistuu, miksei huomioisi sitä.

on todella ymmärtää ja hyväksyä se. Täydellisesti riittävää ei ole. Epäintuutiivisuudesta huolimatta tullakseen riittäväksi on hyväksyttävä riittämättömyys. Kun on sujut sen kanssa, kriitikolle ei ole tarvetta. Riittävyys tullessa sisältä, ei ole väliä, mitä joku muu on asiasta mieltä. Voi antaa anteeksi ja jättää syyllisyydentunteen taakse. Eikä ole syytä kysyä, olenko hyvä ihminen. Se on muutenkin tyhmä kysymys. Asettaen meidät tämän hyvän ihmisen ajatuksen rinnalle, jonka varjoon väistämättä jäämme.

Tässä hyvän ihmisen varjossa tulee sokeaksi omalle totuudelle ja kauneudelle. Miten hyvin pärjäämme tässä kummassa maailmassa. Ei ole ollut haastetta, mitä ei olisi ylitetty. Olemme paljon taitavampia, fiksumpia ja ihanampia, kuin mistä annamme tai saamme tunnustusta. Jokainen yhtäläillä ansainnut rakkautta, onnellisuutta ja arvostusta. Olemme hyviä ja arvokkaita, vaikka aina onkin tilaa kehittyä. Itsensä vähättelyn sijaan, voisi panostaa oman elämän kehittämiseen ja pitää silmällä, mihin itseä tulee verrattua. Eikä epätäydellisyys meissä kaipaa kritisointia tai syrjintää. Eheäksi tullaan kaikkia osia kunnioittaen. Mitä voi tuoda toteen ihan jo sillä, että jättää sanomatta itseä heikentävän. Menneisyyden virheet ovat kasvun rakennusmateriaalia. Tuskin olisin tässä ilman matkalla tehtyjä erheitä.

On lopulta palkitsevampaa, ideaalin jahtaamisen sijaan, pyrkiä tulemaan enemmän omaksi itsekseen. Alkaen ymmärryksestä ja hyväksynnästä sen suhteen mitä on. Sisältäen kaiken hyvyyden ja pahuuden, varmuuden ja epävarmuuden, vahvuuden ja heikkouden, mitä meistä löytyy. Kuinka pitkälle omat kyvyt kontrolloida yltää. Mitä todella haluaa. Onko se päämäärä lopulta kaiken sen puskemisen arvoinen. Kaikki tämä vaatii hieman rohkeutta. Irti päästäminen on pelottavaa. On astuttava johonkin uuteen, kohdaten se pelko

ja kipu, mitä alun perin karattiin. Armollisuus ja suunta tuuteen vievät pitkälle. Meissä on hyvyttä ja tilaa kasvulle ja tässä maailmassa on kauneutta, minkä vuoksi kamppailla.

Lopuksi

En usko riittämättömyyden tunteen ilmenemisen olevan mitenkään odottamatonta näinä päivinä. Tekijät kulttuurissamme ja yhteiskunnassamme tuovat paineita olla tietynlaisia. Sosiaalinen media yhtenä pahimpana. Täten olen ajatellut, ettei tekisi varmaan pahaa yrittää luoda itse kannustavampaa ja arvostavampaa ilmapiiriä. Jos joku läheinen tai ystävä tekee jotain kivaa tai onnistuu, miksei huomioisi sitä. Mieluusti mahdollisimman aidosti. Pienelläkin kehulla tai arvostuksen osoituksella voi olla suuri merkitys.

Viime vuodet ovat olleet opettavaista aikaa minulle niin elämän kuin itseni suhteen. Kehitystä tämänkin aiheen saralla on tapahtunut merkittävästi, mutta ei ilman aikaa ja vaivaa. Koen löytäneeni aivan uutta itsevarmuutta itsestäni tutustuessani itseeni paremmin. Kohonnutta onnellisuutta ja mielenrauhaa unohtamatta. Hyvä kuitenkin muistaa, ettei täydellisyyttä tässäkin tavoiteta. Tämä teksti tuli nyt osaksi tätä aikaa. Kiitos, kun luit sen, pituudesta huolimatta. Syvät kiitokset myös jokaiselle, joka minun kanssani aiheesta keskusteli, ei olisi tullut samaa ilman. Keskustelen ilolla kenelle vain kiinnostuneelle. Menestyksellistä jatkoa sinulle. ●

Tony

Ärsykkeen arkistoista

Ärsykettä on painettu jo yli 50 vuotta! Vuosien takaisista lehdistä löytyy vaikka ja mitä helmiä. Muun muassa pulkkaklubi vuoden 1980 ensimmäisessä Ärsykkeessä on mainostanut toimintaansa.

PUUTTUUKO ELÄMÄLTÄSI
TARKOITUS?

LITY SINÄKIN
PULKKA-KLUBIIN!

TARKEMPIA TIETOJA
PULKKA-KLUBIN PRESI-
DENTTI PUH. 252 211/2374

-MAKSETTU ILMOITUS-

Elokuva-arvio: Muumipeikko ja pyrstötähti

Miten muumit reagoivat maailmanloppuun?

TEKSTI JARKKO RAHJA
KUVITUS HILLA SUVINEN

Olen pienestä asti ollut kiihkeä muumien superfani. Lapsena minulla oli tapana katsoa kaikki Muumi-DVD:t ensin suomeksi ja aloittaa sitten uudestaan ruotsiksi (vaikken ruotsia puhunutkaan), sillä tällä tavalla sai aina jaksoja uusilla dialogeilla katsottavaksi. Henkilöhistoriani vuoksi innostuinkin suuresti nähdessäni, että Finnkinossa pyöri uudistettu 4k-versio yhdestä lapsuuden lempielokuvastani. Mutta millaista olisi katsoa klassikoelekuva, jonka näkemisestä on yli kymmenen vuotta? Katsoisinko sitä uusilla, korokijakouluopiskelijan kulttuuriin tottuneilla silmillä vai madaltuisinko takaisin lapsen tasolle?

Versio elokuvasta oli siis syksyllä 2023 julkaistu masteroitu versio, jossa on uudet, MTV:n ääninäyttelijät. Vaikka diehard muumifanille uudet ääninäyttelijät ovatkin olleet suuri pala nieltäväksi, uusissa ääninäyttelijöissä on hehkuvia helmiä. Erityisen positiiviseksi yllätykseksi osoittautui Ilkka Heiskasen nihilistinen Piisamirotan ääniraita sekä Suv Teräsniskan kappale "Rakkaus ja Ystävyys" elokuvan alussa. Visuaaliselta ilmeeltään elokuva on silti vuoden 1992 versio. Käsinpiirretyt hahmot sekä vesiväreillä maalatut taustat toivat nostalgisia tuulia lapsuuden muumeista, joiden katsominen on vieläkin kuin lämpimään halaukseen kietoutumista.

PIISAMIROTTA ON LOVE

Elokuvan alussa Muumilaaksoon iskee suuri myrsky, ja aamulla kaikki kukka-asetelmista kuistinpieliin ovat avaruudesta tulleen noen peitossa. Suuri ja karvainen filosofi Piisamirotta viittaa tapahtuneeseen tyyneen viileästi katastrofina, joka enteilee maailmanloppua. Piisamirotta toimiikin elokuvan läpi kyynisen välinpitämättömänä vastapainona rakkaudesta lämpimille muumeille. Mitä väliä tosiaan on suunnittelulla, tavaralla tai tunteilla, jos maailma on todella tulossa loppuun? Ja kun asialle ei voi tehdä mitään, on paniikkiin tai murehtimiseen sortuminen Piisamirotan mie-

lestä hyödyttöä. Piisamirotan kylmästä maailmankuvasta huolimatta Muumipeikko, Nipsu ja Pikku Myy, tarinamme sankarit, lähtevät Yksinäisille vuorille etsimään vastauksia mystiseen pyrstötähteen liittyviin kysymyksiin.

KAHDENLAISTA VAARAA

Matka tähtitornille on vaaroiltaan hyvin tyypillinen Muumi-brändille, tai mille tahansa muulle lapsille suunnatulle tarinalle. Sankarit tutustuvat uusiin ihmisiin, oppivat uusia asioita ja ratkovat pelottavia tilanteita. Vaaroja matkalla ovat muun muassa monisilmäinen lihansyöjäkasvi Angostura (jota Nuuskamuikkunen haukkuu päivänselkeästi "runkukukaksi"). Kutsun tätä lastentarinalle tyypilliseksi vaaraksi, sillä vaikka hahmot vaikuttavat olevan vaarassa, heiltä löytyy keinot pelastumiseen ja pahan päihittämiseen. Vaikka hahmot siis ovat vaarassa, katsojaa ei pelota heidän kohtalonsa, sillä hän uskoo heidän selviytyvän keinolla millä hyvänsä.

Pyrstötähti on tavallisen lastentarinan vaaran vastakohta. Toisin kuin normaaliin vaaraan, Pyrstötähteen ja sen tuomaan tuhoon ei voi valmistautua, sen tuomaan kosmiseen hävitykseen ei ole pakokeinoja tai ratkaisua. Pyrstötähti on elokuvan alussa vain pieni maininta, mutta juonen edetessä siitä tulee aktiivinen tuhosta ja kuolemasta muistuttava primordiaalinen voima. Se loistaa Aurinkoa kirkkaampana, kuivaa veden merestä ja nostaa puut juurineen maasta. Elokuvan kliimaksissa Pyrstötähti valloittaa taivaan ja värjää sen vihaisesti kiirastulen sävyihin, rikin ja tulen hajun voi miltei haistaa valkokankaasta. Muumilaakso on täysin hiljainen, ainut kuultava ääni on palavasta tähdestä lähtevien liekkien karjunta. Infernaalinen kohtaaminen on kuin Danten painajainen Helvetistä; mustat, lehdeettömät puut osoittavat luisten sormien lailla syyttävästi taivaita, jotka ovat tuominneet Muumilaakson maailmanloppuun.

MITEN MUUMIT REAGOIVAT MAAILMANLOPPUUN?

Muumit vastaavat tuhkasateeseen, pyörremyrskyihin ja palavien hiilien kuuroon leipomalla kolmikerroksisen täytekekun ja adoptoimalla kissanpennun. Kyynistyneenä "aikuisena" tekisi mieli kritisoida Muumiperheen päihittämätöntä elämäniloa ja kaiken ylittävää lähimmäisenrakkautta. Mieleen tulee jopa termi toksinen positiivisuus, mutta mielestäni se ei päde tähän. Toks. pos. tulee ilmi konteksteissa, joissa siedetään huonosti tunteiden monimuotoisuutta. Muumiperheen positiivisuus maailmanloppuun kolkuttaessa perustuu kuitenkin täydelliseen toisten ja tunteiden tuomitsemattomuuteen. Katastrofin crescendossa Nipsu jähmettyy kissanpoikansa kanssa pelosta, ja hänen jalat eivät enää kannata häntä Muumien luolaan suojaan. Ystävästään huolestuneet Muumipeikko ja Nuuskamuikkunen kantavatkin tämän turvaan, oman turvallisuutensa uhaten. Muumipeikko ja Nuuskamuikkunen eivät silti edes ajattele mitään negatiivista Nipsusta tai tämän pelosta.

LOPPUKANEETTI

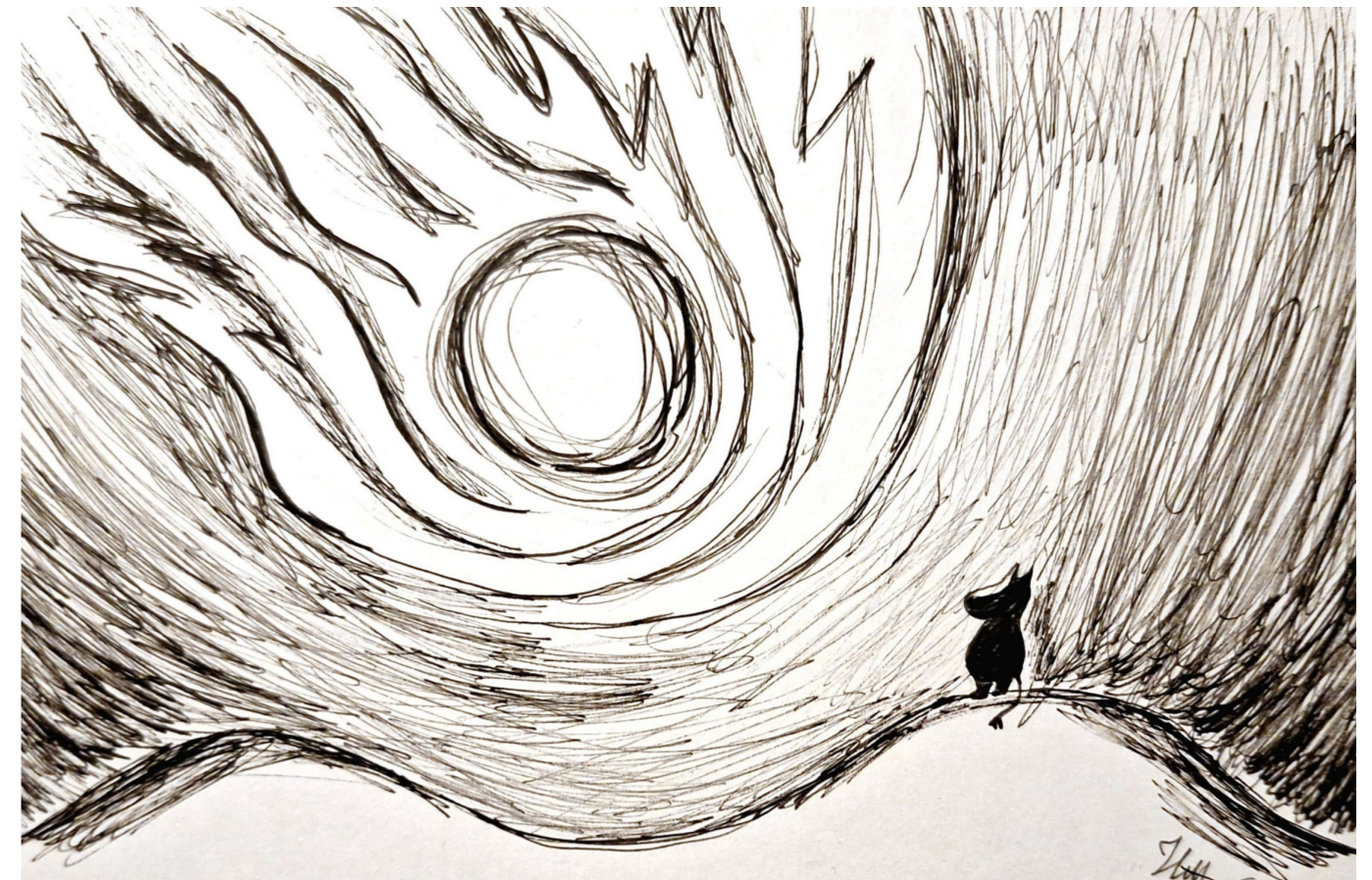
Muumien aito, maanläheinen toisista välittäminen on aikuisiälläkin kuin lämmin peitto, joka syleilee ja läpäisee kaikenikäiset katsojat. Aikuisiällä lapsena katsotusta elokuvasta sai

“

Jos Muumit ovat lapsena olleet kuin lämmin peitto, aikuisena peiton alla on juustotarjotin ja hilloinen punaviinilasi.

myös paljon uusia teemoja irti, mikä syvensi katselukokemusta. Jos Muumit ovat lapsena olleet kuin lämmin peitto, aikuisena peiton alla on juustotarjotin ja hilloinen punaviinilasi.

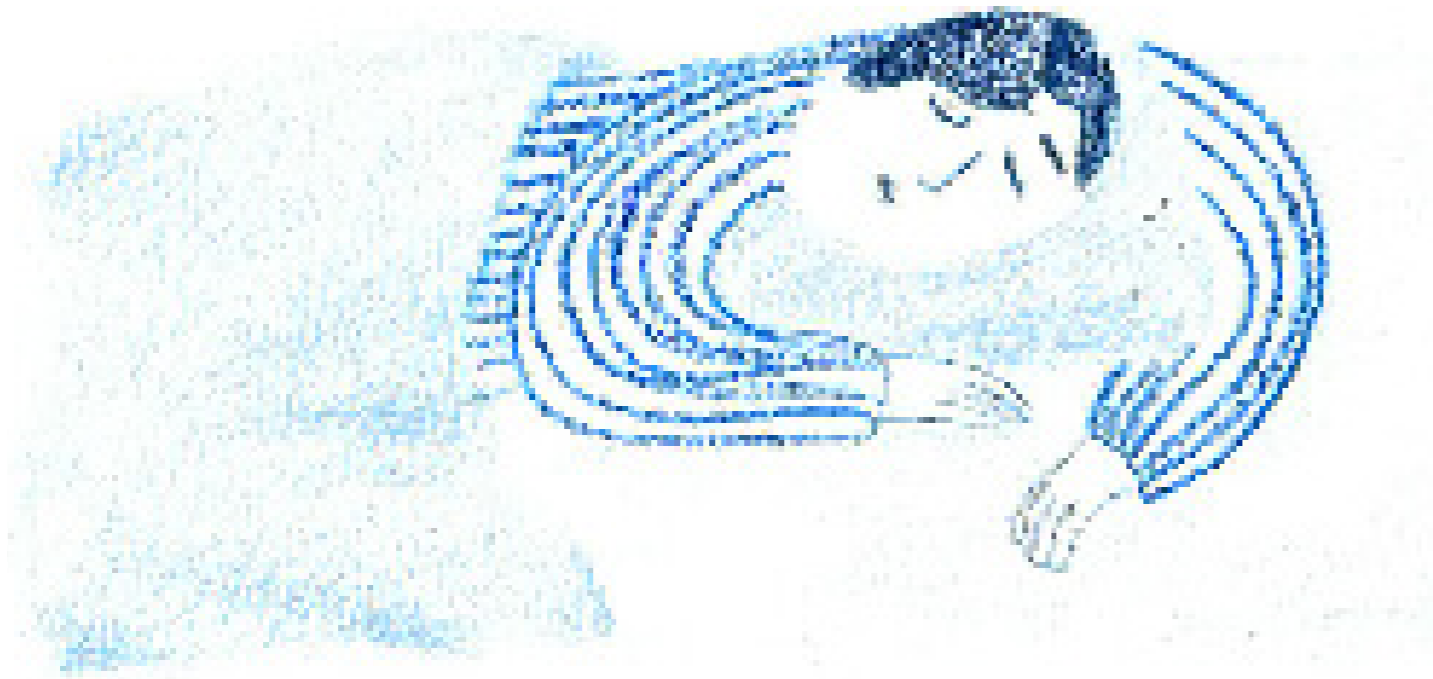
Piisamirotta sanoo elokuvassa: "En viihtynyt, mutta eihän se ole tarkoituskaan." Minä sen sijaan viihdyin, suosittelen klassikoiden katsomista myös näin "aikuisiällä". ●

Opiskelija-passivismi

Olenko huono ihminen, jos olenkin opiskelija-aktivistin sijaan opiskelijapassivisti?

TEKSTI NANNA NÄRHI
KUVITUS ILONA PUSKA

KUN VANHA YLIOPIPILASTALO Helsingissä vallattiin vuonna 1968, elettiin opiskelija-aktivismin kulta-aikaa. Tähän päivään asti opiskelijat ovat ajaneet yhteiskuntamme asioita näkyvästi, kuuluvasti, värikkäästi ja monipuolisesti. Nyt opiskelija-aktivismi Suomessa on historiallisesti tarkasteltuna laajamittaisimmillaan. Opiskelijat ovat mukana monessa ja monin eri tavoin.

NYKYPÄIVÄNÄKIN OPISKELIJA-AKTIVISMILLA on näkyviä vaikutuksia. "Linnasta ei luovuta" -kampusvaltauksessa marraskuussa 2011 yli 400 ihmistä otti kantaa Tampereen yliopiston säästösuunnitelmiin. Valtauksen seurauksena yliopiston säästötavoitteet otettiin uudelleen käsittelyyn. Vaikkei opiskelijoiden aktivismi korjannutkaan kaikkia Tampereen yliopiston ongelmia, suunnitellut 8 miljoonan euron säästötavoitteet pienenivät 4,2 miljoonaan euroon ja Linna säilyi opiskelijoiden käytössä.

LAAJAMITTAINEN OPISKELIJA-AKTIVISMI ja monet kevyttaktivismin muodot antavat jokaiselle opiskelijalle mahdollisuuksia osallistua aktivismiin hyvin matalalla kynnyksellä. On some-mielenosoituksia, perinteisiä mielenosoituksia, marssseja, adresseja, kulutuslakkoja ja tietenkin yhä edelleen muodissa pysyneitä kampusvaltauksia.

SAMALLA KUN KANSSAOISKELIJANI osallistuvat Elokapinan mielenosoituksiin herätelläkseen päättäjiä suojelemaan meidän kaikkien yhteistä maapalloa, yritän itse sulkea silmäni tietokoneen työkalupalkissa toistuvasti vilkkuvilta "olemme tänään lähellä ennätyslämpötilaa" -ilmoituksilta. Kun lukuisat ainejärjestöliput liehuvat Pride -kulkueessa opiskelijoiden osallistuessa marssiin sen puolesta, että jokaisella olisi oikeus rakastaa, jään köllötteleämään pehmoisen peiton alle ja otan itsestänselvyytenä oman oikeuteni rakkauteen normatiiviselta ja hyväksyttävältä näyttävän parisuhteeni suojissa.

MIKSI JÄÄN JATKUVASTI KOTIIN, vaikka nämä mainitsemani asiat ovat oikeasti minulle tärkeitä? Voisin luetella tähän kaikki ne tekosyyt, joita olen omassa pienessä päässäni passiivisuudelleni kehittänyt. Ne ovat jopa todella hyviä tekosyyt.

“

Vaikka aktivismilla on todella tärkeä paikka yhteiskunnassa, ei siihen osallistuminen oman jaksamisen ja hyvinvoinnin kustannuksella ole kenenkään velvollisuus.

Olenhan joutunut niillä perustelemaan tätä passiivisuutta sille, joka tekemisiäni kaikkein kriittisimmin tarkastelee: itselleni. Oikea syy on, etten vain yksinkertaisesti jaksaa.

HALUAISIN TODELLA KOVASTI JATKAA tuota toteamusta litanialla tarkempia syitä, parempia syitä, sosiaalisesti hyväksyttävämpiä syitä. En kuitenkaan aio tehdä sitä. Aion olla rohkea ja myöntää, että ainut syy passiivisilleni on jaksamattomuus. Aion myös sanoa ääneen, että se ei haittaa.

HALUAN KANNUSTAA MUITAKIN rohkeasti olemaan jaksamatta, jos siltä tuntuu. Omasta jaksamisesta huolen pitäminen on jokaisen yksilön yksi tärkeimmistä tehtävistä ja ikävä kyllä siitä hyvin harvoin kukaan muu kenenkään puolesta tulee huolta pitämään. Vaikka aktivismilla on todella tärkeä paikka yhteiskunnassa, ei siihen osallistuminen oman jaksamisen ja hyvinvoinnin kustannuksella ole kenenkään velvollisuus. Ehkä voin seuraavalla kerralla tekosyytä pienessä päässäni kasaan kootessani käyttää hyväksi tätä tekstiä: minun ei juuri nyt tarvitse jaksaa olla aktivisti, sillä tein jo oman osuuteni kirjoittamalla itsemyötätunnosta ja kannustamalla muitakin passiivisiin. ●

Jouluintoilija vai Scrooge, pitääkö valita?

Pitääkö joulun suhteen jokaisen valita leirinsä: joko olet tähtisilmäinen, lapsenmielinen jouluihminen tai sitten antikapitalistinen, kyynistynyt Grinch joka inhoaa joulua? Ehkä olen tylsä ihminen, kun joulu ei ole minulle juuri muita juhlia kummempi. Mikä ylipäätään saa ihmiset tuntemaan niin vahvasti joulusta, toisin kuin esimerkiksi pääsiäisestä?

TEKSTI KAISA KONTIO
KUVITUS VEERA HUHTALA

JOULUN TAIAN RAJAPYYKKI

Lapsena lähes kaikki rakastavat joulua. Jossain kohden on kuitenkin oltava se rajapyykki, jolloin joko jatketaan jouluinnostusta tai sitten ei. Mitä silloin oikein tapahtuu? Ehkä lapsenomaisen innostus joulusta jatkuu rikkomattomana joillain ihmisillä, kun taas toisilla se katkeaa. Kumpaankaan ryhmään kuulumattomana en ihan ymmärrä monta kuukautta etukäteen alkavaa intoa joulusta. Mikä siinä niin paljon viehättää? Tunnelma? Ruoka? Lahjat? Itse odotus? Vai Jeesus? Totta kai joulussa on tunnelmaa ja ruoka on ihanaa. Mutta syyskuussa porkkanalaatikosta haaveilu on ainakin itselleni kovin kumma ajatus.

“

*Syyskuussa
porkkanalaatikosta
haaveilu on ainakin
itselleni kovin kumma
ajatus.*

Vaikka saattaa kuulostaakin siltä, en pidä jouluihmisiä lapsellisina. Vilpitön innostus vuosittaisesta juhlasta on jotain, jonka tuntemiseksi voisin luopua vaikka pääsiäisestä (kirjoittajalla ei suinkaan vain ole minkäänlaisia asenneongelmia pääsiäisen suhteen...). Olisi mahtavaa löytää joulun taika uudelleen, kuten romanttisissa komedioissa käy. Mielelläni olisin vaikka se menestyvä juristi, jolle tavantomainen, maalla asuva hurmuri näyttää, mitä joulu ja rakkaus todella ovat. Minulle riittäisi olla edes se juristi ennen hurmurin saapumista; joulun inhoaminen olisi sekin edes jotain. Onhan vaikka joulua vihaava Grinch kaikesta huolimatta hiton hauska tyyppi.

TUOMITTU SCROOGEKSI?

Älkää käsittäkö väärin – joulu on mielestäni ihanaa aikaa! En vain koe innostusta siitä etukäteen. Haluaisin kyllä tuntea, mutta kaikki meistä eivät ilmeisesti vain pääse siihen fiilikseen. Jotkut "aikuistuvat" (isoja sanoja fuksilta) eikä samanlainen into ja riemu ole enää osa heidän jouluaan. Ehkä juuri siksi he alkavatkin inhoamaan joulua: suru tunnelmasta, johon ei enää pääse, muuttuu katkeruudeksi. Masentavaa. Toisaalta onhan sekin tietynlaista innostusta, kun miettii joku kauan etukäteen kuinka perseestä joulu on ja enää kaksi viikkoa pitää kärsiä ennen tapaninpäivää ja jotain lahjojakin varmaan pitäisi keksiä ja...

Tämä joulun inhoamis-innustus voidaan luokitella erilaisiin alaluokkiin. Joulua vihaavat jaetaan tyypillisesti aina tiettyihin tyylihin, joista yksi on juuri Grinchin kaltaiset, katkerat ja yksinäiset joulua halveksuvat ihmiset. Sitten on Scrooget, ihmiset, joille toisille antaminen on vastenmielinen ajatus ja vähät varat ainoastaan itselle suotuja. Kolmas jouluvihaajatyyppejä on tietysti antikapitalistiset materianvihaajat.

Toisaalta tämä tyyli on varmasti yleisempi Yhdysvalloissa, missä joulu on ehkä ennen kaikkea kulutusta ja materiaa.

Joka tapauksessa minulle on edelleen epäselvää, miksi juuri joulu tuo nämä piirteet niin vahvasti esiin. Hyvät lukijat, harmikseni joudun kertomaan, etten tästä pohdinnasta ja jaottelujen maalailusta huolimatta osaa sanoa. Ehkä vastaus on niinkin tylsä, että yhdessäolon ja antamisen juhla yksinkertaisesti tuo esiin jos jonkinlaisia piirteitä ihmisissä. Ja välillä se ei tuo sen enempää mitään esiin, jolloin seurauksena on kaltaiseni joulun suhteen hajuton ja mauton yksilö.

EHKÄ JOULU EI OLEKAAN KAIKEN MITTA

Olemme me joulun suhteen neutraalitkin ihmiset silti ihan hyviä tyyppejä. Vaikka emme intoile ja odota joulua puoli vuotta etukäteen tai mieti lahjaideoita helmikuusta lähtien, voisin ainakin omasta puolestani sanoa olevani ihan kiva tyyppi. Pidän joulusta kyllä, mutta minulle se on tunnelmallista yhdessäoloa ja hyvää ruokaa, joista voi nauttia myös muina vuodenaikoina. Pidän kyllä myös lahjojen antamisesta, en oikeasti ole mikään kylmäsydäminen ihminen! Ehkä asenne joulun suhteen ei olekaan niin ihmistä moraalisesti määrittävä tekijä. Esimerkiksi klassikkotarina Saiturin joulu pihistä miehestä Scroogesta asettaa joulun vähän liian suureen asemaan. Kolme kummitusta tulevat kertomaan tasan tarkkaan miksi Scrooge on perseestä ja kuinka köpelösti hänelle lopulta käy jos jatkaa samaa linjaa. Koko tarina pohjautuu jouluun, vaikka ukkohon oli huono ihminen vuoden ympäri! Ei pelkkä joulu tai siihen suhtautumisen pitäisi olla kaikkea ihmisestä kertova asia. Näin ei ole ainakaan minun kohdallani. Tai sitten minulla tulee tässä joulun alla vielä parit haamut käymään... ●

“

Onhan Grinch kaikesta huolimatta hiton hauska tyyppi.

TESTAA

Oletko jouluintoilija, Scrooge vai Grinch?

Laske pisteesi yhteen!

1. Milloin joulun vietto alkaa?

Jouluaattona tai ehkä jo aattonaattona. 1 p.

Ei koskaan. 2 p.

No heti, kun edellinen joulu loppuu tietysti! 3 p.

2. Mikä on joulussa tärkeintä?

Että se loppuu. 1 p.

Yhdessäolo, tunnelma ja toisille antaminen. 3 p.

Siitä mahdollisimman halvalla selviäminen. 2 p.

3. Mikä on lempielokuvagenresi?

Kauhu. 1 p.

Romanttiset komediat. 2 p.

Jouluelokuvat! 3 p.

4. Mikä on parasta joulupöydässä?

Tunnelmasta huokuva rakkaus. 3 p.

Ilmainen ruoka. 2 p.

En istu joulupöytään. 1 p.

5. Mikä on lempijoulubiisisi?

No onkos tullut kesä. 2 p.

Joulumaa - Katri Helena. 3 p.

Enter Sandman. 1 p.

Tulokset

5-7 PISTETTÄ

Olet joulua inhoava Grinch! Mikään ei ole sinulle yhtä piinaavaa kuin syyskuussa kauppoihin tulevat joulukalenterit ja pitkin syksyä raikuvat joululaulut.

8-11 PISTETTÄ

Olet kuin Scrooge! Joulussa on tärkeintä pitää huolta omista varoistaan ja olla tuhlaamatta turhuuksiin!

12-15 PISTETTÄ

Olet todellinen jouluintoilija! Joulu on sinulle vuoden odotetuin juhla, ja sinun joulutunnelmasi täyttyy rakkaudesta ja yhteisöllisyydestä.

ÄRSYTTÄÄ

AAMUHERÄTYKSET, perjantaiamuna
8.15 Agoralla
Antakaa ihmisen nukkua

SE, ETTÄ ÄRSYTTÄÄ, ärsyttää. Miksei
joskus voi vaan olla ihan ilman
ärsytystä?
Ärsyyntyjä

ÄRSYKKEEN TAITTAMINEN
*Ei olis pitäny ottaa tätä pestiä
vastaan*

SE, että meidän opinnoissa ei saatana
koskaan puhuta rakenteista eikä meil
oo mitää poikkiteellisyttä.
työelämäavodantti

SYKSYN uupumusaalto
Kevät tuu jo!

RAHAN ja ajan puute :(((
Matti kukkarossa

KILPAILUHENKI
mikseikaikillavoisvaanollakivaa :(

KVALIN ryhmätyö hajottaa
apuaenosaa

TÖITTEN hakeminen
köyhis

ÄRSYTTÄÄ, kun on niin vaikeaa
saada tapahtumiin lippuja. Voisko
arpaonni joskus osua minuunkin?
Sorminäppäryys ei riitä

AKATEEMISET PASKATAIDOT ja se
et siel pitää käyä joka viikko mut
saan siitä kuitenkin syksylle vaan 2
opintopistettä?!!
kisu

FUKSIFLUNSSIEN (huom. monikko)
jälkeinen kestoyskä
Saatana

ÄRSYTTÄÄ se, et vuorokaudes on
vaan 24 tuntii
Hätä

ÄRSYTTÄÄ, että haluaisin kirjottaa
ärsytyksistäni ärsyttää-palstalle,
mutta just nyt iloista ja pirteää pientä
fuksia ei ärsytä mikään
jipii

ÄRSYTTÄÄ SE, et uberfuksi on niiiii
lähellä mut silti niin kaukana!
haluanuberfuksiksi

MINKÄ widun takia ainoostaan
kautta rantain tulee tieto, että
musteläiskäkurssia ei enää jatkossa
järjestetä?! ihan helvekon antoisa
kurssi ja nyt tulevat polvet jäävät
paitsi, vaikka osa olis voinu ajoittaa
opintojaan toisin jahka olisivat tästä
tienneet! rabblerabblerrabble!!
JaakkoSteniusFan4Ever

SE, että hallitus leikkaa köyhiltä,
keskitulosilta, työttömiltä,
työssäkäviltä, opiskelijoilta,
eläkeläisiltä, kissoilta, koirilta ja
saksilta
Fiskars

KAAMOSMASENNUS ja loska
Hulio

Liity kannatusjäseneksi!

Onko Stimulus mielestäsi ehdoton ykkönen ainejärjestönä
ja opiskelijoiden yhteisönä? Tahtoisitko pysyä menossa mukana,
vaikka opintosi olisivat jo valmiit?

Liity Stimuluksen kannatusjäseneksi!
Kannatusjäseneksi voivat ryhtyä yksilöt ja yhteisöt,
jotka eivät vielä ainejärjestöömme kuulu.

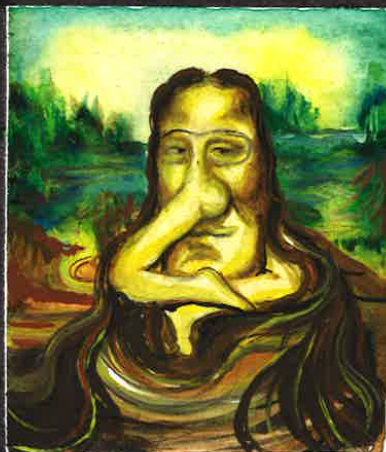
Kannatusjäsenenä tuet Stimuluksen toimintaa,
etkä itsekään jää puille paljaille. Kannatusjäsenet
kutsutaan Stimuluksen vuosijuhliin ja heille
suunnattuihin tapahtumiin. Lisäksi heille lähetetään
ainejärjestölehtemme Ärsyke.

HINTA
Kolme vuotta 30 €
Ikijäsenyys 100 €

Maksa jäsenmaksu ja lähetä
yhteystietosi (osoite ja sähköposti)
sihteerillemme
sihteeri@stimulus.fi.

MAKSAMINEN
SAAJA
Stimulus ry
TILINUMERO
FI31 5290 0240 1429 09
VIITENUMERO
1232 (kolmen vuoden jäsenyys)
tai 1203 (ikijäsenyys)

KEHITYSKULKUJA

OPIKELIJA-UKKO KAMPUKSELLA

